KATY BELAIR

Chemarea la rampă

Traducerea și adaptarea în limba română de
ANCA MORĂRESCU

ALCRIS

Capitolul 1

– Ai auzit? întrebă fata care stătea lângă Kerry. Se zvonește că însuși Ryan Maxwell este în sală.

La acel moment, pentru Kerry lucrurile astea nu însemnară mare lucru. O preocupa și faptul că pentru câteva clipe va fi audiată de el, dar rolul pe care dorea cu disperare să-l obțină o făcu să uite de orice altceva. Așteptarea era cea mai grea. Aștepta și asculta cum ceilalți, parcă fiecare în parte mai bun ca ea, își încerca șansa de a obține rolul lui Charmian în producția "Antoniu și Cleopatra". Dacă era adevărat că Ryan făcea parte din juriu, probabil că era plictisit de moarte de toate aceste încercări eșuate ale amatorilor de a se asemăna cu personajele

creionate de Shakespeare.

– Dar cine ți-a spus? întrebă fata, simțind că trebuia să facă asta.

– L-a recunoscut cineva. Stă cu șase rânduri în spatele celorlalți.

Kerry se gândi că acea persoană probabil avea ochi de pisică dacă era în stare să distingă ceva în întunericul din amfiteatru. Începuse să n-o mai intereseze interpretarea celorlalți, ci doar impactul pe care aceștia îl aveau asupra lui.

Regizorul de scenă veni lîngă ea și o privi întrebător. Fata își netezi fusta verde de mătase și, trăgând aer în piept, își spuse numele:

– West.

– Ieși pe partea cealaltă când termini, da?

Fata ieși pe scenă și murmură un "Bună dimineața!", la care răspunseră două voci, una de bărbat și una de femeie, de undeva din stânga ei.

– Începe, te rog, de la "Luminează-te cer întunecat", spuse femeia. Steward te va ajuta.

Acest Steward era ajutorul lor. Era un tip înalt, îmbrăcat în pantaloni roșii care trase un scaun undeva, mai departe de ea, pe scenă. Ținea în mână scenariul de pe care nici nu s-a obosit să-și ridice ochii.

Kerry trase aer în piept și își începu reprezentația.

– "Luminează-te cer întunecat sau adu ploaie, ca să cred că înșiși zeii plâng..."

După ce termină de spus rolul ei, urmă o tăcere, apoi un murmur de voci care sugera că se discuta ceva aprins. Apoi, femeia, vorbi cu voce tare:

– Nu ești tu fata care a avut un rol în serialul difuzat cu câteva luni în urmă?

Kerry se gândi puțin dacă e bine să recunoască asta, neștiind dacă va fi considerat un punct în minus pentru ea.

Serialul nu prea prinsese la public, dar ea avusese un rol insignifiant pentru a contribui la decăderea lui, așa că se văzu nevoită să recunoască. Dacă n-ar fi avut nevoie de bani la acea perioadă, nici n-ar fi acceptat rolul, pentru că nu i se potrivea deloc.

– Mulțumim, domnișoară West. O să vă anunțăm.

***

Ei bine, la ce se aștepta? se întrebă Kerry când ieși în stradă, la câteva minute după asta. Mai erau încă trei persoane care-și așteptau dreptul de a intra în scenă și cum

putea spera că cei din juriu aveau să-i trimită pe toți acasă, spunând că găsiseră ceea ce căutau în persoana ei? Astea erau doar...vise. Se întâmplau doar în povești.

Dar n-avea de gând să renunțe la speranță. Nici gînd. Lucrurile astea și le spunea în timp ce aștepta cuminte să se facă verde ca să poată traversa strada. O mașină încetinise viteza. Poate dacă trecea acum, înainte să...

Un scârțâit de frâne, niște înjurături nervoase și o mână puternică îi prinse brațul gol și o trase din fața taxiului care apăruse de nicăieri, fu tot ce-și aminti. Palidă și speriată, ridică privirea ca să-i mulțumească salvatorului. Dar parcă totul se risipi în jurul ei. Oare de câte ori văzuse acest chip întunecat, aceste trăsături care umpleau paginile cărților și revistelor? Oare de câte ori văzuse spectacolele acestui actor care încânta oricând audiența cu talentul lui? În mod involuntar, îi rosti numele:

– Ryan Maxwell!

Un zâmbet ușor descreți puțin fruntea bărbatului din fața ei. Chiar și când zâmbea, avea parcă o doză de ironie controlată.

– E mai mult decât flatant în asemenea împrejurări. Obișnuiești să sari în fața taxiurilor?

– Nu...nu l-am văzut, se bâlbâi ea.

– Ce ușurare! O studie, nedându-i încă drumul la mână.

Te simți bine? Ești cam palidă.

Kerry încercă să-și revină. Oare ce va crede despre ea dacă se mai holbează mult la el? Dar probabil că era foarte obișnuit cu asemenea reacții.

– Oh, da, sunt bine, încercă ea să-l asigure. Mulțumesc că m-ai tras la timp din fața mașinii. Norocul meu că ai fost în preajmă. Dacă n-ai fi apărut tu...poate că acum eu...poate că s-ar fi întâmplat să...Se opri, rușinată că începuse să bată câmpii. Sunt bine acum, mai spuse ea o dată.

Bărbatul însă nu părea hotărât să-i dea drumul.

– Mie nu mi se pare că ești bine. O privi cu ochi verzi, pătrunzători. Când ai mâncat ultima oară pe ziua de azi?

Întrebarea lui veni pe neașteptate.

– Nu cred că...începu ea.

– Nu e treaba mea, să știi. Dar n-am chef să te arunci sub roțile altei mașini, după ce te-am salvat prima dată. Ce-ai mâncat la micul dejun? Pâine prăjită și cafea?

– Ei bine...da, recunoscu ea. Dar nu mi-e deloc foame, și apoi adăugă tăios: poți sta liniștit, n-am să mor de inaniție!

– Nu? Ei bine eu am mai văzut fața asta speriată. Haide, e un bar după colț. Cred că putem servi acolo măcar câte un sandviș.

– Oh, te rog, n-aș putea accepta așa ceva.

– Nu poți accepta o băutură și un sandviș de la un străin? O privi cu și mai multă ironie. Dar mă cunoști, domnișoară West.

– Îmi știi numele?

– Eram în teatru când ți-ai spus rolul, mai devreme. Apoi adăugă cu lejeritate: părul ăsta roșu al tău iese în evidență de la kilometri.

În timp ce vorbea, o conducea spre barul de care-i vorbise, iar fata îl urma oarecum amuzată, gândindu-se dacă toate astea i se întâmplă cu adevărat. Dar dacă era într-adevăr un vis, atunci era cu siguranță unul care se transformase în realitate! Simțea căldura degetelor care-i țineau umărul și mirosul pielii lui. De câteva ori, trecură pe lângă persoane care începuseră să comenteze pe seama lor, dar se părea că bărbatul de lângă ea nu dădea atenție altcuiva în afară de ea. N-au mai vorbit decât în momentul în care au ajuns în local.

– Așază-te aici, spuse el, galant, indicându-i o masă mai retrasă, ferită de ochi curioși. În timp ce o ajuta să-și dea jos haina, spuse: lipsesc un moment.

Kerry se supuse și se așeză în locul indicat. Îl urmări cu privirea cum se apropia de bar și dă comanda. Apoi, când îl văzu că se îndreaptă spre masă, se retrase și mai mult în

scaunul ei, parcă pentru a se feri de el.

Ryan Maxwell se așeză în colțul opus, scoase o cutie cu țigarete, o servi, iar după ce tânăra refuză, scoase una maronie, după care închise cutiuța și o vârî în buzunar. Și-o aprinse și, sprijinindu-se de spătarulul scaunului, o privi printre rotocoalele de fum.

Kerry îi susținu privirea, dar nu reuși să controleze îmbujorarea care devenea tot mai accentuată. Cu siguranță, nu se ridica la standardele cu care era obișnuit el, dar simplul fapt că stătea la masă cu unul dintre cei mai râvniți bărbați ai planetei, o făcea să tremure de emoție. Emana un soi de atracție care te copleșea și în același timp te făcea să-l urăști pentru slăbiciunea pe care o simți în preajma lui.

– Cât de mult îți dorești o slujbă? întrebă el, rupând tăcerea care se așternuse între ei.

– Nu mai mult ca ceilalți zece mii de actori care nu au încă loc de muncă, așa cum spun statisticile.

– Nu cred că sunt chiar așa de mulți și oricum, noi ne adresăm doar unui mic număr din acești actori. Ce-ai mai făcut în afară de acel serial televizat?

– Nimic. Mă tem că nu m-a ajutat prea mult referința asta.

– Niciodată nu e de ajutor să menționezi că ai făcut parte din distribuția unui serial fără succes. Între timp,

apăru și chelnerul cu tava. Mulțumesc, Roy, e bine așa.

O farfurie cu plăcintă de carne și cartofi fu așezată în fața lui Kerry, alături de cuțit și furculiță. Era urmată de un pahar și de o sticlă de vin roșu.

– Servește, spuse Ryan, nu aștepta să se răcească.

Încet, fata începu să mănânce din porție, oarecum conștientă de bărbatul care stătea în fața sa și încercând să-și potolească foamea care o făcea să devoreze într-o clipă mâncarea.

Ryan îi turnă și un pahar cu vin, pe care i-l puse în față.

– După ce mănânci, să bei și asta. Nimic nu te înviorează mai mult ca un pahar cu vin.

Fata îi zâmbi puțin, după care continuă să mănânce.

– A fost foarte bună, spuse ea după ce termină tot. Una dintre cele mai bune pe care le-am mâncat vreodată. Privirea ei o întâlni pe a lui. Mulțumesc din nou.

– Cam multă recunoștință pentru o porție de mâncare, nu crezi?

– Totul e relativ. Kerry luă o înghițitură mică din paharul de pe masă, apoi îl puse jos și-l privi pe bărbatul din fața ei.

– Câți ani ai, Kerry West? veni întrebarea neașteptată a bărbatului.

– Douăzeci și doi, spuse ea cu voce joasă, apoi, ca să se

apere, adăugă repede: douăzeci și trei.

– Serios? întrebă el cu o expresie impenetrabilă. Când?

– Când? Din nou o surprinse întrebarea lui. De ce-l interesa data ei de naștere? Ei bine, dacă vrei să fiu mai exactă, pe douăzeci și opt martie.

– Asta înseamnă că ești berbec, spuse el, zîmbind. Eu sunt taur.

– N-am crezut că ești genul de persoană care studiază semnele zodiacale.

– Aici ai dreptate. Sunt de părere că ne facem propriile noastre destine.

– Asta nu e neapărat adevărat, îl contrazise ea. Soarta joacă un rol important în viețile noastre.

– Să înțeleg că tu faci parte dintre femeile care cred că există acel bărbat de care vă este sortit să vă îndrăgostiți și apoi cu care să vă căsătoriți?

Începuse s-o ironizeze.

– Poate că îmi e sortit să nu mă căsătoresc niciodată, spuse ea, înfruntându-l.

– Și care ar fi alternativa pentru o femeie? Cariera nu e un substitut pentru casă și familie.

– Același lucru poate fi aplicat și unui bărbat, spuse ea.

– Te înșeli, din păcate. Unui bărbat i-ar fi extrem de bine necăsătorit, dacă asta și-ar propune de la viață.

Începuse s-o enerveze calmul lui. De ce îi punea atâtea întrebări? Și cum Dumnezeu ajunseseră să discute despre lucruri atât de personale?

Erau practic niște străini, iar străinii nu ajung să vorbească despre astfel de probleme.

La un moment dat, fata se uită la ceas și constată cu stupoare că era aproape ora trei, ceea ce însemna că stătuseră împreună mai bine de patruzeci de minute. Probabil că Ryan Maxwell era un om extrem de ocupat, iar din cauza ei pierdea timp prețios.

– Îmi cer mii de scuze, spuse ea jenată, luându-și geanta în mână. Te-am reținut mai mult decât trebuia. Probabil că te grăbești.

– Când o să mă grăbesc, o să-ți spun, zise el calm. Acum stai liniștită și termină-ți vinul. Sau poate preferi altceva?

– Oh, nu, negă ea. E bine așa. Și ca să dovedească, luă repede o înghițitură cu care se înecă imediat. Începu să tușească și să-i curgă lacrimile, și deodată, o batistă albă apăru în fața ei, de la aceeași mână salvatoare.

Kerry își șterse ochii și-i mulțumi.

– Pentru Dumnezeu, nu te-am forțat să bei repede vinul. Mai e timp până mă cheamă. Mai povestește-mi despre tine, o rugă el. De cât timp ești în teatru?

– De cinci ani, dacă pun la socoteală și Școala de

Actorie. Cînd am terminat, am acceptat rolul în acel serial. Mi-aș fi dorit să nu mă grăbesc atât și să mai rămân la Brentford.

– Brentford, ai zis? Ce făceai acolo?

– Oh, la început de toate, abia după câteva luni am avut câteva roluri mai semnificative. Îl privi cu atenție: ai fost și tu acolo, nu-i așa?

– Da, spuse el, încruntat. Acum mult timp.

Acum doisprezece ani, se gândi Kerry. Dar la vârsta de treizeci și patru reușise să facă destul de multe. Cu patru ani în urmă, rolul lui Hamlet interpretat de el a fost declarat cel mai bine jucat vreodată. De atunci, participase la nenumărate piese de teatru și făcuse și două filme de real succes.

– Ce-mi poți spune despre părinții tăi? îi întrerupse el gândurile. Au habar ce fel de viață ai dus lunile astea?

– Părinții mei au murit când aveam șapte ani. Am fost crescută de unchii mei până la șaisprezece ani.

– Și atunci, ce s-a întâmplat?

– Mătușa Alice a murit, spuse ea, pe ton normal. Unchiul John s-a recăsătorit la un an după asta, iar eu...pur și simplu eram în plus.

– Și atunci, te-ai hotărât să te apuci de actorie?

– Mai mult sau mai puțin. Întotdeauna am avut o

atracție spre acest domeniu, iar când unchiul John s-a oferit să-mi plătească studiile pe trei ani, mi s-a părut cel mai bun lucru pe care l-aș putea face.

– Mda, era convenabil pentru ambele părți, observă cu ironie Ryan. Și unde locuiește unchiul tău?

– În Australia. A emigrat împreună cu soția sa, cu câțiva ani în urmă.

– Și a întrerupt legătura cu tine. O spuse nu ca pe o întrebare, ci ca pe un fapt deja de necontestat.

– Deloc, se apără fata. Ne scriem primesc și întotdeauna un cadou de la ei, de Crăciun și de ziua mea.

– Cadouri pe care le deschizi într-o cameră de cămin, într-o izolare dulce.

– Într-o cameră de cămin, da, dar nicidecum izolată. Stau într-o casă închiriată alături de încă două studente la medicină, două la farmacie și un viitor afacerist.

– Înțeleg, spuse gânditor bărbatul. Am văzut că astăzi nu te-ai uitat deloc pe scenariu. Ai memorat rolul, sau ai mai jucat-o pe Charmian înainte?

– Da, am jucat alături de echipa de la Brentford, dar... Făcu o pauză. Știu că n-ar trebui să te întreb, dar crezi că am vreo șansă să câștig acest rol?

Urmă o scurtă pauză înainte ca bărbatul să dea un răspuns, dar când o făcu, părea să se simtă oarecum iritat

de întrebare.

– Știi că n-am eu ultima decizie.

– Știu, spuse ea, începând să se simtă stânjenită. Și nu vreau să crezi că încerc în vreun fel să te influențez. Nici măcar nu vreau să-ți dovedesc că pot face asta... Kerry tăcu și-și mușcă buza. Oh, oare de ce nu tăcuse? Când ridică privirea, el îi zîmbea, iar fata se învioră puțin.

– Nu, spuse el. Nu cred că ai fi în stare să faci așa ceva. Dar, ia spune-mi, de ce vrei cu atâta disperare rolul ăsta? Pentru că ai mare nevoie de bani?

– Bani? Oh, cred că ar fi grozav să mai câștig ceva, dar aș face-o și pentru nimic, decât să n-o fac. Vocea începu să i se însuflețească. Mi se pare că e o piesă excelentă. Shakespeare s-a întrecut pe sine când a conceput-o.

– Chiar crezi că e mai bună decât celelalte?

– Mai bună, n-aș putea spune. Dar n-o pot compara în niciun caz cu "Othelo" sau "Hamlet".

– Dar e tot o tragedie.

– Da, dar deloc cu același sens. Este...o viziune despre dragostea perfectă a doi oameni care au experimentat deja tot ce le-a oferit viața. Niciodată nu-mi va provoca o astfel de emoție altă piesă de teatru.

– Un bărbat și o femeie, amândoi lipsiți de scrupule, când vine vorba de ambițiile personale. Doar Shakespeare

a fost în stare să transforme asemenea caractere în unele simpatice, nu crezi?

– Cred că da, spuse fata, cu timiditate. Era oarecum surprinsă de schimbarea lui de atitudine. Pentru prima dată își dădu seama că rămăseseră singuri în bar. Se uită la el și spuse: cred că ne așteaptă pe noi ca să închidă și oricum, ți-am răpit destul timp.

De data asta, bărbatul nu o mai contrazise.

– O să-ți aduc haina.

În prag, o întrebă:

– Unde te duci acum?

– Acasă, spuse fata, tremurând în aerul rece al după-amiezii.

– Și unde e acasă?

– Camberwell, spuse ea. Iau metroul din stația de vizavi.

Barbatul privi traficul infernal de pe stradă.

– Și probabil o să te omori singură până ajungi acolo. Mașina mea e parcată lângă teatru. Haide, te duc eu acasă.

– Oh, n-aș putea să...începu ea, ca mai devreme în după-amiaza aceea. Dar, la fel ca atunci, Ryan nu-i ascultă protestele și, luând-o de braț, o duse spre parcare.

Așezată în superba mașină, Kerry încercă să se relaxeze și să ignore luxul cu care nu era deloc obișnuită. Dar nu putu face asta, mai ales fiindcă era conștientă de bărbatul

arătos de la volan. Stătea încordată și retrăia momentul în care o ajutase să-și pună centura de siguranță. Încă îi mai simțea degetele fine și atingerea delicată.

Făcură un slalom prin traficul infernal, iar Ryan demonstră că știe toate scurtăturile posibile ale acelui drum, astfel încât, Kerry se gândi că ar fi făcut invidios orice taximetrist.

Când opri în sfârșit mașina pe strada unde locuia tânăra, aceasta își dori să plece cât mai repede de lângă el. Dar bărbatul nu era atât de dornic să-i dea drumul.

– Stai, nu te grăbi, spuse el. Știi, strada asta arată exact cu cea pe care am locuit acum câțiva ani. Doar că aceea era în Bloomsbury. Uite, până și magazinul de pe colț arată la fel.

Kerry se uită la el, fără a-i veni să creadă că un om ca el, căruia îi stătea atât de bine în postura de acum, fusese și altfel.

Se pare că Ryan îi citise oarecum gândurile, pentru că se întoarse spre ea și spuse:

– E adevărat, a trebuit să încep și eu de undeva. Iar tu îmi calci pe urme. Să nu mă dezamăgești, Kerry.

Capitolul 2

Tânăra nu mai știa cum s-a dat jos din mașină. Își amintea doar că bărbatul acela frumos care cu câteva ore în urmă îi salvase viața, acum îi făcea cu mâna dintr-o mașină luxoasă care se îndepărta de ea.

Deci, asta a fost tot, își spuse ea. Până când va ajunge acasă, va uita complet de existența mea.

Intră grăbită în casa care mirosea a ceapă prăjită și a ciment proaspăt. La parter, Regency punea un rând de gresie în baie. Fata trecu neobservată, însă când urcă spre camera ei, un tânăr lălâu, îmbrăcat neglijent, apăru cu o tigaie în care prăjise o bucățică de friptură și niște ceapă.

– Mi s-a părut mie că aud pe cineva. Cum a fost?

– Cum e de obicei, veni răspunsul tinerei, urmat de un zâmbet slab.

– Hei, spuse Philip, parcă special s-o trezească la realitate. Nu ești fata care a plecat azi-dimineață de aici! Parcă te duseseși să impresionezi.

– Așa a fost, dar n-am impresionat pe nimeni.

– Adică, vrei să spui că au zis că n-au nevoie de tine?

– Ei bine, nu...chiar. Kerry se sprijini de perete și aproape izbucni în plâns.

– Oh, Philip, n-am nicio șansă. El a zis că am, dar sunt sigură că n-a vorbit serios.

– Cine a zis?

– Ryan Maxwell. Mi-a cumpărat o plăcintă. Philip se uită o clipă la ea, apoi adăugă:

– Uite ce e, am făcut niște cafea. Bea o ceașcă împreună cu mine și povestește-mi ce s-a întâmplat.

O conduse în camera lui, unde puse conținutul tigăii într-o farfurie pe care o lăsă pe masă, după care turnă cafea în două cești și zise:

– Bine, acum povestește-mi de la început, te rog. Vrei să spui că acel Ryan Maxwell ți-a cumpărat o plăcintă?

Lui Kerry i-au trebuit cam cinci minute să facă un rezumat cu ceea ce i s-a întâmplat în toată după-amiaza aceea. Până atunci, își termină cafeaua și se simțea un pic

mai bine.

– Deci vezi, nici nu mi-a spus ce șansă am să primesc rolul!

– Hm, din ce mi-ai spus și din ce știu și eu despre el, nu pare deloc genul de om care să vrea să ușureze viața cuiva. Dar ce ți-a spus când ai coborât din mașină? Să nu-l dezamăgești, nu?

– Oh, dar a fost doar o glumă. Sunt sigură că n-a zis-o intenționat.

– Se poate, dar dacă n-a fost așa, e posibil să fi pus o vorbă pentru tine și dacă regizorul teatrului te alege, să nu-l dezamăgești.

Kerry își dorea să creadă asta. Simțea că i-ar mai da curaj. Dar știa că era prea mult pentru ea.

Se auzi o bătaie în ușă și-și făcu apariția vecinul de palier, un băiat scund, dar cu o față frumoasă. Spre deosebire de îmbrăcămintea neglijentă a lui Philip, acesta purta un costum gri și o jachetă pe umăr.

– Dacă o vezi cumva pe Kerry ...începu el. Deci, aici ai fost tot timpul ăsta cât te-am așteptat! spuse el exasperat, când o zări pe fată acolo. Poate ai uitat, dar trebuia să ne întâlnim la două!

– Oh, Doamne! Așa e. Am uitat! Îmi pare rău, Ralph. Serios. Am fost reținută cu alte treburi.

– Nu cu mine, nebunule! se răsti la el Philip care observă privirea de gheață pe care i-o arunca Ralph. Kerry a noastră a fost reținută de unul dintre marii șefi.

– Despre ce tot vorbește? întrebă tânărul, deloc încântat. Unde ai fost în tot timpul ăsta?

Kerry nu mai avea chef să repete povestea. De fapt, parcă nici nu i se părea că s-a petrecut vreodată așa ceva. Poate totul fusese doar în imaginația ei.

– Nu-l lua în seamă, spuse ea, repede. Au fost mai mulți decât mă așteptam, asta e tot. Se uită la ceasul de pe masă. N-am putea merge și acum? întrebă ea. Nu e târziu.

– Muzeul s-a închis de la trei și un sfert.

– Oh, dar unde mergeați? întrebă Philip.

– O duceam să vadă cum e la bursă.

– Ce încântător! exclamă băiatul cu ironie. Dar poți s-o duci acolo în fiecare zi.

– Nu pot. Doar azi era ziua mea liberă, iar diseară șeful m-a pus să mă ocup de o chestiune personală.

– Ei, lasă că o s-o duc eu pe Kerry la film.

– Dar mai am câteva ore libere. Cred că putem merge undeva să bem un ceai.

– Oh, te rog, Ralph, nu te supăra, dar mă cam doare capul și cu siguranță n-aș fi o companie prea plăcută.

Ralph îl privi cu ciudă pe Philip, după care spuse:

– Bine, sper să-ți treacă repede durerea de cap.

– Așa va fi, bătrâne. Imediat cum închizi ușa în urma ta, bombăni Philip.

– Chiar trebuie să te porți așa grosolan cu el? îl luă Kerry la rost pe tânăr când rămaseră din nou singuri. E un om foarte interesant, dacă ajungi să-l cunoști.

– Oh, să mă ferească Dumnezeu de așa ceva! Dar ce spui de ideea mea? N-am mai mers de ani buni la film.

– Nu ne permitem! spuse ea, întristându-se.

– Vorbește în numele tău. Am primit astăzi un cec și, deși n-am mulți bani pe el, cu siguranță merită să sărbătorim.

– Cred că mai bine i-ai economisi. Nu mă simt în stare să stau într-o sală de cinema, seara asta.

– Și ce-ai să faci? Te duci în camera ta și visezi la momentul tău de glorie? Haide, draga mea, e timp destul să ne gândim la asta când n-avem bani.

– Ceea ce nu va dura mult, după câte se vede. Dar cu microscopul ăla nou pe care ți-l doreai, cum rămâne?

– Vor mai fi alte ocazii pentru a mi-l cumpăra. Acum, nu te mai opune atât și hai să mergem. Ne-ar face bine la amândoi dacă am ieși de aici.

Da, Kerry trebuia să recunoască că i-ar fi făcut bine o ieșire în compania lui Philip. De când venise în acea casă,

tânărul o luase sub aripa lui ocrotitoare, considerând-o ca pe o soră mai mică, deși diferența dintre ei era de doar nouă luni. Alături de el se simțea întotdeauna relaxată, un sentiment total diferit de cel trăit alături de Ryan Maxwell. Poate alte femei s-ar fi simțit relaxate în compania lui, dar nu și ea. A făcut-o să fie conștientă de el și chiar ajunsese la un moment dat să creadă că i-ar fi fost mai bine dacă toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Bine, fu ea de acord, încercând să-și ia gândul de la bărbat. O să vin cu tine. Dar mai întâi trebuie să merg să mă schimb. La ce oră vrei să plecăm?

– Imediat cum ești gata. O să mă uit în ziar și o să văd ce filme sunt.

– Și o să te schimbi, nu?

– Dar ce nu e în ordine cu ce port acum? întrebă el, intrigat.

– Ei bine, spuse ea, privindu-l din cap până-n picioare, în afară de faptul că pantalonii ăia arată de parcă ai fi dormit în ei, cred că e totul în regulă.

– Serios? Philip era oarecum încurcat. Atunci, mai bine mi-i pun pe ceilalți. Sunt pe aici, pe undeva.

– Sunt puși în șifonier. Ți i-am călcat aseară, dacă mai ții minte.

– Așa e. Se duse spre șifonier. Apoi, privind-o, spuse:

haide, ce mai aștepți? Du-te să te pregătești sau nu vom mai ieși deloc.

– Un sfert de oră, promise ea și ieși repede pe ușă.

Ajunsă în camera ei, după ce închise ușa se îndreptă șovăind spre patul plin de reviste. Deschise una și, la pagina șaizeci și șase, o figură cunoscută îi zâmbea cu nonșalanță. Rupse pagina și o mototoli în mână. Ce-i venise să suspine după o fotografie? Cu cât îl uita mai repede pe Ryan Maxwell, cu atât mai bine.

***

Filmul pe care au ales să-l vadă era unul franțuzesc, chiar foarte bun. După asta, Philip a dus-o la un restaurant italian, unde au mâncat spaghete delicioase. Când au ajuns acasă, Kerry era extrem de obosită și s-a bucurat enorm că Philip a fost delicat cu ea și a trimis-o direct la culcare.

Se trezi cu o lumină difuză în cameră și cu ploaia șiroind pe geam. Ar fi putut să meargă să aprindă veioza, dar asta însemna să se dea jos din patul călduros. Oricum, n-avea de ce să se trezească. Nu trebuia să se ridice din pat, pentru că n-avea nimic special de făcut în acea zi.

Țârâitul telefonului de jos nu primi niciun răspuns. Doar când vocea de femeie o chemă, Kerry sări din pat ca arsă și se grăbi să vadă cine era. Cine ar putea să-i telefoneze la opt jumătate dimineața? Doar dacă...

Fără să-și dea seama când și-a îmbrăcat halatul, Kerry se pomeni pe scări, alergând spre receptorul pe care mai mult îl smulse din mâna doamnei O'Keefe.

– Kerry West la telefon.

După două minute, puse receptorul în furcă și, evitând privirea curioasă a proprietarei, se întoarse spre Philip, care tocmai cobora scările în halat de casă.

– Am reușit! Am primit rolul! Vor s-o joc pe Charmian.

Philip începu să strige de bucurie și merse la ea și o luă în brațe, sub privirile dezaprobatoare ale femeii de lângă ei.

– Ai reușit! Ai reușit! Știam că o să poți! O puse jos și o privi apreciativ.

Deodată, ușile se deschiseră și ceilalți locatari cerură explicații pentru zgomotul produs.

Philip le spuse imediat despre ce era vorba și tânăra se trezi felicitată de toți.

– Închipuiți-vă, doamnă O'Keefe, peste câțiva ani veți putea pune o plăcuță la etaj, pe care să scrie că aici a locuit faimoasa Kerry West!

– Vom vedea, spuse ea, înțepată. Despre ce piesă e

vorba?

– Ce fel de piesă? pufni Philip. Ce mai contează? Știe ea. Hei, Kerry, în ce piesă joci?

Fata tocmai urca scările spre camera ei și când auzi întrebarea, îi privi dezorientată.

Piesă? Nici măcar nu se gândise la piesă. Tot ce-i trecea prin cap era că acum îl va vedea din nou pe Ryan Maxwell.

***

Prima citire a piesei "Antoniu și Cleopatra" avu loc în sala de repetiții a teatrului, la zece zile după ce lui Kerry i se confirmă primirea rolului.

Prima sosită, Kerry, se așeză pe unul dintre scaunele de pe al treilea rând, de unde putea vedea foarte bine ce se întâmplă pe scena care părea să ocupe mai mult de jumătate din suprafața sălii. Toți cei de pe scenă păreau atât de încrezători și de experimentați, mult mai experimentați decât ea – poate în afară de fata brunetă care tocmai intra dezorientată pe ușă. Poate era și ea nouă pe scena West End?

Aproape pe toți ceilalți îi cunoștea, din vedere, sau după

nume. Acolo sus, stătea la o masă Edmund Peters, care trebuia să-l joace pe Octavius. Lângă el, Howard Winston, interpretul lui Enobarbus, era implicat într-o discuție cu producătorul, un om cu mult talent și cu o experiență uluitoare, care mai lucrase cu acești oameni de nenumărate ori. La patruzeci și doi de ani ai săi, deja câștigase dreptul de a regiza toate piesele lui Shakespeare care se jucau în țară. Să lucrezi cu el, era o adevărată onoare.

– Charmian sau Iras? se auzi o voce leneșă în spatele ei, care-i întrerupse gândurile. Fata se întoarse brusc să-l vadă pe bărbatul care se sprijinea cu atâta neglijență de scaunul pe care îl ocupase ea. Avea păr blond și des, care se revărsa puțin peste gulerul jachetei din piele neagră. Iar tenul măsliniu scotea în evidență ochii de un albastru-deschis.

– Adrian Vaughan, spuse el, cu un zâmbet calculat pe care obișnuia să-l folosească pentru a impresiona fetele. Agrippa.

-Kerry West, spuse ea și zâmbetul bărbatului se lărgi.

– Atunci, înseamnă că trebuie să fii Charmian. Se așeză pe scaunul de lângă ea și adăugă pe un ton oarecum îndurerat: o să fie mare păcat să ascunzi părul ăsta frumos sub o perucă neagră. Roșcatul e o culoare atât de rară. Cred că ești prima care o aduce în scenă după ce Moira

Shearer s-a lăsat de balet.

– Atunci, înseamnă că va trebui să-mi asum responsabilitatea asta, nu? Te-am văzut anul trecut în Richard al III-lea, la Stratford. A fost o producție reușită, nu-i așa?

– Oh, fără îndoială. Dar vocea lui sună oarecum rece. Dar mă mir că m-ai remarcat. Abia de-am avut zece replici. Apoi, apropiindu-se și mai mult de ea, șopti: dar cum de n-am auzit nimic de tine? Ce ai făcut până acum?

– Oh, foarte puține lucruri și majoritatea neînsemnate. Nu voia să aducă vorba despre serialul în care jucase. Ai fost plecat din țară, nu-i așa, domnule Vaughan?

– Hei, nu mai fi așa respectuoasă. Îi făcu cu ochiul și apoi o ciupi ușor de obraz. Înțeleg că ești începătoare, nu? Atunci, stai pe lângă mine și o să te învăț câte ceva.

– Am sentimentul că mi-ar fi mai bine dacă aș acționa pe cont propriu.

– Ei, nu fi încăpățânată, dragă. Eu doar...Se opri brusc, privind în spatele ei, spre ușă. Ah, uite că vin și regele și regina, spuse el, cu fața schimonosită. Sper că n-au uitat să pună covorul roșu!

Kerry se întoarse și ea să vadă bărbatul înalt, cu trăsături colțuroase, și pe femeia de lângă el, pe care o zări abia când aceasta își puse o mână albă și delicată pe brațul lui Ryan

și-i șopti ceva la ureche, care-l făcu pe bărbat să afișeze un zâmbet ușor.

– A intrat doamna! spuse Adrian cu ironie în glas.

Uimită de cinismul omului de lângă ea, Kerry continuă să privească fața cu trăsături delicate spre care erau îndreptați toți ochii din sală. Nu putea să-i învinuiască pe cei care o priveau cu atâta nesaț. În mod clar, aveau ce vedea: o femeie potrivit de înaltă, cu o frumusețe izbitoare, cu un păr lung și negru, care-i încadra fața și-i acoperea umerii dezgoliți de rochia din mătase roșie, ce se mula ca o mănușă pe trupul ei mlădios. Era Paula Vincent, una din cele mai apreciate actrițe ale teatrului West End și cea care jucase în cele mai multe piese shakespeariene.

Kerry își aminti că numele ei fusese asociat cu cel al lui Ryan în ultimele luni, în aproape toate ziarele. Era o femeie care avea tot ceea ce-i trebuia unui bărbat: frumusețe, talent și bogăție.

– Mă întreb cât va mai dura până va pune mâna pe el. Săracul, nici nu știe ce-l așteaptă.

– Adică vor să se căsătorească? întrebă Kerry cu inocență în glas.

– Ei, draga mea, nu va fi o decizie luată de comun acord. Dacă Paula va dori una ca asta, atunci așa va fi. Obține tot ce-și dorește. Iar acum îl vrea pe Ryan Maxwell.

– Cum de știi așa ceva?

– Pentru că mi-a spus-o chiar ea. Deci, se poate spune că știu exact de la sursă, nu?

– O cunoști atât de bine?

– Hai să spunem că doar o cunosc, da? zise el, dând din umeri.

În mod firesc, ceilalți actori își luară locul pe scenă, iar Ryan și Paula merseră la producător, care-i întâmpină cu mult entuziasm.

Încetul cu încetul, se liniștiră cu toții și începură să-și deschidă scenariile. Se așternu o tăcere grea, care fu întreruptă la un moment dat de vocea clară a asistentului lui Warren Trent:

– Adrian, ce cauți acolo, jos? Ar trebui să fii lângă Eros.

– Îmi place mai mult aici, veni replica lui rapidă, iar Kerry simți cum se îmbujorează când deveni ținta tuturor privirilor. Cineva râse și asta o făcu pe fata din apropierea lor să chicotească. Kerry nu îndrăzni să privească spre masa producătorului.

– Îmi pare rău dacă îți stric aranjamentele, dragă Janice, dar n-aș vrea să plec de aici. Abia mi-am încălzit locul. Mă auzi de aici, nu-i așa, Warren?

– De aici pot auzi pe oricine. Bine, nu e important unde stai. Acum, putem începe?

În următoarele câteva momente, Kerry uită de momentul de stânjeneală prin care trecuse și încercă să se concentreze la piesă. În clipele în care nu avea nimic de citit, era foarte atentă la Antoniu.

Ryan citi extrem de repede replicile sale și reuși să le dea sens. Kerry se întreba dacă astfel putea să însufleţească câteva cuvinte, oare când totul se petrecea pe îndelete, câtă emoție avea să transmită?

Dar de interpretarea Paulei nu se arătă atât de entuziasmată. Desigur că era potrivită pentru rolul Cleopatrei, dar nu reușea să transmită emoție, sau poate Kerry nu era interesată s-o surprindă.

Nu credea că se înșală când se gândi că frumoasa actriță își spunea rolul cam patetic. Știa că Shakespeare crease doar un rol extraordinar în această piesă și acela era al lui Antoniu. S-ar părea că în următoarele săptămâni vor avea mult de lucru pe scenă.

Tot cititul le luă cam trei ore și jumătate, după care cortina fu lăsată, iar Warren le mulțumi tuturor pentru efortul depus. Le explică unele dintre decorurile pe care aveau să le folosească și le mai vorbi câte puțin despre fiecare personaj în parte, oferindu-le sugestiile prețioase pentru care își câștigase renumele.

Din momentul unde acesta termină de vorbit, Kerry abia

aștepta să se înceapă adevărata repetiție, pentru că îi plăcea tot ce auzise și știa că totul va ieși bine.

– Ce zici de o cină cu mine? întrebă Adrian când toți ceilalți începură să se ridice de pe scaune.

– Nu sunt îmbrăcată pentru cină, ezită Kerry.

– Depinde de locul în care mergem. Pentru mine arăți minunat, spuse el, sorbind-o din ochi.

– Încă mai folosești replica asta învechită, dragule? Se auzi o voce în spatele lui, iar cei doi se întoarseră să vadă privirea rece a Paulei, care-l ținea posesiv de braț pe Ryan. Femeia o măsură din cap până-n picioare și apoi spuse, pe un ton zeflemitor.

– Ce se întîmplă, Adrian, vrei prospături zilele astea? Apoi, către Kerry: draga mea, ai mare grijă cu el. Nu-ți vrea deloc binele.

– Ba din contră, spuse Adrian. Dar nu e treaba ta asta. Nu ne-am mai văzut de mult, nu-i așa? îl întrebă el pe Ryan.

– Așa e. Deci, până la urmă ai reușit. Felicitări, tânără Kerry!

– Nu mi-ai spus că o cunoști deja pe prietena lui Adrian, spuse Paula, oarecum iritată.

– Nu mi-a trecut prin cap. Oricum, schimbă el vorba, cum ți s-a părut azi?

– Mi-a plăcut, spuse ea scurt.

– Oh, genul conservator. Ar trebui să-l cunoști pe Howard. V-ați potrivi de minune. Hai să i te prezint.

– Cum rămâne cu invitația noastră la cină, întrebă Paula, aproape nervoasă. Ai uitat că suntem așteptați la Rayburns? Trebuie să mă schimb.

– Ai dreptate, spuse bărbatul, oarecum iritat. O să-l cunoști altădată, Kerry.

– Și pe el unde l-ai cunoscut? întrebă Adrian când cei doi se îndepărtară. Nu mi-ai spus că-l știi.

– L-am cunoscut la audiții. De fapt, am dat unul peste altul pe holurile teatrului.

– Serios? Privi îngândurat cuplul care se îndepărta. Ai face mai bine să eviți lucrurile astea, dacă nu-ți plac necazurile. Se învioră. Acum, ce zici de cină?

– Dacă nu te superi, în seara asta cred că o să te refuz. Sper că nu...

– Mă supăr? Ba sigur că mă supăr. O studie preț de câteva clipe. Chiar crezi ce a spus Paula?

– Da, spuse ea sincer. Dar nu e neapărat motivul pentru care nu vreau să ies cu tine. Aș dori ca în noaptea asta să stau acasă și să citesc rolul pentru mâine.

– Ah, genul care se dedică. Draga mea, cel mai bun mod de a te pregăti pentru mâine e să uiți de toate astea până la repetiție. Crede-mă! Știu ce spun.

– Cel mai bun mod pentru tine nu e cel mai potrivit și pentru mine. Trebuie să încerc să intru în pielea personajului. Nu mă pot prezenta nepregătită mâine.

– Da, poate ai dreptate, spuse el cu regret în glas. Cum ajungi acasă? Ai mașină?

– Nici măcar bicicletă, spuse ea, cu regret.

– Nu contează, draga mea, vor veni toate la timpul lor. O să vezi cum vor curge ofertele după debutul de la West End. Lasă-mă să-mi iau haina și o să te duc eu acasă, oriunde înseamnă asta. Se pare că mă cheamă regizorul, spuse el, când Warren Trent îi făcu semn cu mâna. Așteaptă-mă puțin. N-o să dureze mult.

Dar Kerry se gândea că mai bine ar pleca singură spre casă, fără să-l mai îndatoreze pe Adrian s-o conducă. Oricum, avea nevoie de o perioadă în care să rămână singură. Dar se pare că planurile ei n-au fost duse la împlinire așa cum spera ea. Imediat cum coborî scările să iasă din teatru, fata care o interpreta pe Iras, o salută.

– Bună. Mergi pe bulevardul Piccadilly? Pot merge și eu cu tine?

– Da, te rog chiar.

Se bucură oarecum că va avea companie.

– Ești Elizabeth Sutherland, nu-i așa?

– Te rog să-mi spui Liz. E mai simplu așa. Mi-am dorit să

vorbesc cu tine, dar n-am vrut să te deranjez. Făcu o scurtă pauză. Adrian Vaughan este un bărbat foarte atrăgător, nu-i așa?

– Foarte, spuse Kerry veselă.

– O știe și el, bineînțeles, dar cred că așa e și normal. Adică bărbații atrăgători își cunosc calitățile. Asta voiam să spun.

Dar nu la fel de atrăgător ca brunetul cu ochi verzi care refuza să-i iasă din minte. Ryan era diferit de toți cei pe care-i cunoscuse vreodată. Avea o personalitate atât de complexă! Un om care te putea surprinde în nenumărate feluri. Încercă însă să-l alunge din minte și să se concentreze asupra persoanei alături de care mergea.

– Warren Trent mă face să fiu foarte nervoasă, continuă Liz. E un om atât de priceput și de faimos încât mă pierd în fața lui și am impresia că niciodată nu voi reuși să fac rolul așa cum vrea el. Și am mai auzit că se poartă ca o brută când nu e satisfăcut.

Kerry râse, mai mult ca să se abțină să spună că și ea avea o părere similară cu a ei.

– Nu se poartă toți așa? întrebă ea. Am citit odată într-o revistă că regizorii sunt undeva între Dumnezeu și Marchizul de Sade în ceea ce privește echipa cu care lucrează. Să sperăm doar că vom vedea mai mult din

primul decât din ultimul.

Tot mergând, au ajuns la un moment dat la capătul bulevardului și și-au dat seama că drumurile le poartă în direcții total opuse.

– Camberwell! exclamă Liz într-un fel de parcă ar fi spus că trebuie să meargă la capătul pământului. Nu e cam departe? Poate ar trebui să te muți mai în centru.

– Oh, e doar peste râu, spuse Kerry, încercând să prezinte situația cu ochi blânzi. Iar metroul mă duce aproape până acasă. Și, în plus, ar fi prea scump să mă mut în centru.

Liz se mustră singură.

– Oh, uite, iar vorbește gura fără mine! Eu n-am probleme cu banii. Tata îmi trimite o alocație substanțială. Îmi imaginez că trebuie să fie greu să te descurci de una singură.

– Te obișnuiești. Chiar trebuie să plec, acum. Ne vedem dimineață.

Liz era o norocoasă, gîndi Kerry în timp ce cobora scările de la metrou. Și nu pentru că avea bani, ci pentru că măcar avea pe cineva care să țină la ea și căruia să-i pese de soarta ei. Ce minunat trebuie să fi fost să aibă părinți la care să meargă acasă la sfârșit de săptămână și cărora să le povestească ce s-a mai întâmplat cu viața ei! Unchiul John

și mătușa Alice au fost foarte buni cu ea, dar niciodată nu s-au purtat astfel.

Dar abia în tren îi trecu prin cap să se gândească de unde știa Liz atâtea lucruri despre ea.

Găsi lumina stinsă în camera lui Philip și urcă direct în a ei.

Cum intră, aprinse veioza și privi gînditoare interiorul. Cu siguranță, trebuia făcute câteva schimbări înăuntru. Mobila era sărăcăcioasă și puțină. Poate își va permite câte ceva din salariul pe care-l va câștiga din această piesă. Dar după ce se va termina? Ce va face? Nu se putea baza pe ceea ce-i spusese Adrian, că va fi imediat remarcată și că ofertele nu vor întârzia să apară. Dar acum trebuia să se concentreze asupra prezentului. Era bine că măcar avea un loc sigur unde să stea și unde avea un prieten de încredere.

Se vârâse deja în pat când auzi zgomotul inconfundabil al pașilor lui Philip, care se apropiau de ușa ei.

– Kerry, ești trează? întrebă el, abia șoptit.

Fata luă repede halatul pe umeri și-l pofti înăuntru.

– Ce faci, ești trează?

– Da, abia mă așezasem în pat. Ce oră e?

– Aproape unsprezece și jumătate, spuse el așezându-se confortabil pe scaunul de lîngă pat. Te culci devreme?

– Așa aveam de gând, spuse fata, care, cercetându-l și

observând ceva nou la el, întrebă: unde ai fost? Mai devreme am venit la tine și nu erai.

– M-am plimbat...M-am plimbat și am vorbit.

După o clipă, Kerry zise:

– Cum o cheamă?

– E atât de evident? O cheamă Jean McKenzie și e tocmai din Shetlands. E abia în primul an. Am cunoscut-o luni. Kerry, spuse el pierdut, ai întâlnit vreodată o persoană pe care doar privind-o ai știut că ți se potrivește?

Replica ei veni mai greu.

– Nu, spuse ea. Cel puțin, nu în felul ăsta. Și ea simte același lucru?

– Cred că e cam devreme să-mi dau seama de asta, dar îi place compania mea și avem o groază de lucruri în comun. E un început destul de bun, nu-i așa?

– Un început foarte bun, spuse ea, după care făcu o pauză. Philip, ești sigur că nu-ți imaginezi toate astea? Adică, uneori ne lăsăm purtați de prima impresie și apoi... cuvintele se pierdură.

– Și apoi ne dăm seama că persoana respectivă nu merită atenția? Oh, Jean nu e așa, Kerry. Privirea îi alunecă pe scenariul de pe masă. Ce egoist sunt. Eu vorbesc despre ale mele și nici măcar nu te-am întrebat cum a fost la repetiție. Ai mai vorbit cu Maxwell?

– Nu chiar. Era...ocupat.

– Era de așteptat. Și, în rest?

– Warren Trent e grozav. Poate să facă portretul unui personaj în câteva cuvinte.

– Vrei să spui că îți spune exact cum trebuie să joci? Credeam că asta ține de actor.

– Așa e, dar un regizor bun face sugestii actorilor în așa fel încât aceștia să intre cât mai bine în pielea personajelor. Până la urmă, el vede piesa ca pe un tot, pe când noi suntem tentați să ne gândim la rolurile noastre separat. Shakespeare poate fi interpretat în atâtea feluri. Imaginează-ți ce haos ar fi dacă fiecare ar fi lăsat să facă ce vrea.

– Pentru mine, n-ar însemna mare lucru. Eu niciodată nu l-am înțeles.

– Poate pentru că n-ai avut pofesori cu imaginație. Zâmbi. Ei, m-am lăsat dusă de val. Tu ai întrebat.

– Doar încercam să-mi arăt interesul. O privi cu atenție. Păcat că n-ai pe nimeni aici cu care să vorbești despre asta. Nu simți niciodată nevoia de compania cuiva de teapa ta?

– Oh, faci să sune ca și când aș fi o specie rară. Cu siguranță, mi-ar plăcea să fie cineva aici care să vorbească aceeași limbă cu mine, dar mai sunt și alte lucruri de luat în seamă. Oricum, în următoarele săptămâni, n-am de ce să

mă plâng că n-am cui vorbi.

– Da, cred că ai dreptate, spuse Philip, care acum se ridica de pe scaun. Mai bine plec și te las să-ți faci somnul de frumusețe. N-ar fi indicat să apari mâine dimineață cu cearcăne la ochi. Se îndreptă spre ușă și mai adăugă, dar fără s-o privească: Kerry, dacă te hotărăști să-ți găsești alt loc unde să locuiești, mă anunți pe mine primul, te rog? Vezi tu, Jean nu stă într-un loc prea drăguț și m-am gândit că dacă acum ți-ai găsit o slujbă cu un salariu bun...

– Că aș vrea să trăiesc mai bine? De ce nu te căsătorești cu fata asta și atunci ar locui cu tine?

– Nu mi-aș putea permite una ca asta, chiar dacă și-ar dori-o ea. Iar camera mea nu e destul de mare pentru amândoi. O privi. Era doar un gând. Dacă nu te gândești să te muți, pot vorbi cu doamna O'Keefe, să văd dacă mai are camere libere.

– Așa e. Noapte bună, Philip.

Când tânărul ieși din cameră, Kerry își spuse că situația devenise mai grea decât până atunci. Acum, chiar se simțea de una singură. Oh, era adevărat că Philip mai era încă acolo și poate că mai era doritor s-o ajute, dar lucrurile nu vor mai fi niciodată ca la început. Se duseseră vremurile când beau amândoi seara, în pijamale, o cafea și povesteau despre ceea ce au făcut peste zi. Era sigură că această Jean

nu e genul care să înțeleagă sau să aprobe așa ceva.

Dar cum rămânea cu camera? Oare era egoistă că rămâne acolo în timp ce și-ar putea permite altceva, pe când fata aceea nu?

Înainte să adoarmă, se decise să caute un alt loc de stat, dar asta doar în cazul în care Philip nu găsea altceva mai convenabil pentru Jean.

Capitolul 3

A doua zi, la teatru, primul lucru pe care-l văzu Kerry fu mașina neagră a lui Ryan. Întoarse capul și-l văzu pe acesta alături de Paula. Așteptă ca cei doi să intre și abia apoi porni și ea.

Înăuntru era puțină lume, doar echipa regizorului și câțiva actori. Predomina liniștea și sobrietatea. Kerry rămase oarecum blocată. Da, putea merge mai în față, să vorbească cu Liz, sau poate cu Adrian, dar nu era sigură ce să facă mai întâi. Liz o văzuse deja și se apropia de ea.

– Adrian m-a întrebat dacă te-am văzut, spuse ea veselă. Abia ai sosit, sau ai fost la cabină?

– Abia am sosit.

– Și deja încerci să te remarci, nu? interveni Adrian, care apăru în spatele ei. De ce ai fugit aseară?

– N-am fugit. Pur și simplu am crezut că așa te scap de o problemă.

– Draga mea, râse el. Dacă ar fi fost vreo problemă, nu te-aș fi invitat deloc. Nu sunt genul care se sacrifică.

– Pe asta pot s-o cred, spuse Kerry. Le zâmbi. Liz, crezi că avem timp să trecem prin scenariu până începem?

– Mai aveți opt minute și jumătate, spuse Adrian, uitându-se la ceas. Warren începe întotdeauna atunci când a programat.

Exact după opt minute și jumătate, Warren Trent a chemat actorii din primul act pe scenă și au început repetițiile cu încetinitorul. Ceea ce avea să creeze acum, va fi scheletul piesei pe care se vor contura celelalte interpretări. Bineînțeles, asta nu era o metodă folosită de toți producătorii, dar Warren Trent așa lucra.

Dimineața trecu repede și la unu și jumătate făcură pauză pentru sandvișuri și cafele, care fuseseră aduse de către organizatori. La o jumătate de oră după asta, reluară lucrul. Mai erau doar trei săptămâni până la premieră și trebuia să muncească din greu.

Privindu-i pe Cezar și pe Lepidus cu cât profesionalism interpretează personajele și le dau viață, Kerry rămase

fascinată. Era foarte tensionată, pentru că știa că ea n-are cum să intre atât de mult în pielea personajului, fiindcă are atât de puține lucruri în comun cu ea. Trebuia să-și intre în rol încet, atentă la jocul celorlalți actori, experimentând și analizând.

Poate dacă ar mai avea timp să mai citească o dată rolul înainte de a-l spune cu voce tare...

– Te gândești la piesă? o luă prin surprindere vocea din spatele ei. Sau ești cu mintea în altă parte?

Involuntar, Kerry se încordă.

– Mă gândeam, spuse ea încet, cât de neexperimentată sunt în comparație cu majoritatea celor de aici. Învăț atât de multe lucruri!

– Asta poate spune fiecare dintre noi. Experiența vine cu timpul și cu oportunitatea, dar de învățat o facem o viață întreagă. Credeai că există o limită de unde nu mai poți învăța nimic?

– Nu cred asta. Eu doar...

– Spui lucruri pe care le știi deja din dorința de a le face clare, poate? Ce-ai vrea să-ți spun?

– Nimic. Își mușcă buza. Știu că n-am fost foarte bună.

Răspunsul lui a fost brutal.

– Bine. N-ai fost foarte bună. Și ce? Asta e abia prima zi de repetiție. Doar un prost s-ar aștepta la ceva extraordinar

acum. Crezi că Warren te-ar mai fi ales dacă ar fi considerat că n-ai calitățile necesare?

– Oare a fost doar domnul Trent cel care m-a ales? îndrăzni ea să întrebe.

– Mă întrebi dacă am avut ceva de-a face cu faptul că ești aici?

– Mă gândeam...ezită ea. Ai fost foarte amabil cu mine în acea după-amiază.

– Așa am fost? E o calitate pe care lumea n-o cunoaște la mine. Dar dacă așa a fost, crezi că aș fi putut fi chiar mai drăguț?

– Nu, ei bine...da. Adică...

– Ești puțin cam nesigură. Poate te-ar ajuta să știi că ești aici numai datorită potențialului tău. Fără să aștepte o replică de la ea, continuă pe același ton. Charmian este un rol foarte important, care cere o interpretare extrem de sensibilă. Ai grijă de asta, ca să te descurci.

– Așa voi face. Mulțumesc.

– Din nou? Ești cea mai recunoscătoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Urmă o scurtă pauză, apoi spuse vesel: mai accepți câteva sfaturi?

– Bineînțeles.

– Atunci, stai departe de Adrian Vaughan.

– Oh, am crezut că te referi la sfaturi pe plan

profesional, spuse ea, îmbujorată.

– Sfatul e la fel de bun.

– De ce? Ce e în neregulă cu el?

– Pentru tine, multe. În primul rând, e mai în vârstă.

– Nu are mai mult de treizeci de ani și...până la urmă nu rămâne la aprecierea mea? spuse ea, ridicând bărbia.

– Ce copilă încăpățânată! De ce nu aștepți prințul pe cal alb? Așa, vei fi în siguranță.

– Pentru cultura ta generală, cariera e mai importantă pentru mine decât toți cavalerii pe cai albi.

– Te contrazici singură, să știi. Nu face pe sofisticata cu mine. Sunt multe altele care o fac mult mai bine decât tine.

Lucru care era cu siguranță adevărat, gândi Kerry. În mod deliberat, își concentră atenția asupra scenei, sperând că Ryan va înțelege aluzia și va pleca. Dar acesta nu se mișcă din loc.

– Am auzit că încă mai locuiești în Camberwell, spuse el. Ar fi mult mai convenabil pentru tine dacă ai locui mai aproape de teatru, ca să nu mai spun de siguranță. Ai căutat ceva mai aproape?

– Nu prea am avut timp.

– De acum încolo, va fi chiar mai puțin. Ai avea ceva împotrivă să împarți un apartament? Văd că te înțelegi destul de bine cu nepoata mea.

– Nepoata? întrebă Kerry perplexă, apoi își dădu seama. Te referi la Liz?

– Da. Înainte să tragi vreo concluzie greșită, să știi că nici măcar n-am știut că dă audiție pentru Iras până n-am văzut-o pe listă. Nimeni altcineva nu știe de relația dintre noi și aș vrea să rămână așa. Vrea să reușească prin forțe proprii.

– Bravo ei! N-o să spun nimănui.

– Nici n-aveam îndoieli. Ce zici de apartament? Liz are nevoie de o colegă și spune că te place.

– Abia mă cunoaște.

– Uneori nu e nevoie decât de câteva minute ca să-ți dai seama dacă placi sau nu pe cineva. Tu o placi?

– Da, o plac.

– Atunci, care e problema?

– S-ar putea să nu-mi pot permite.

– Ba sigur că-ți poți permite. Jumătate din chirie nu face mai mult decât plătești acum.

– Și după ce se termină piesa? întrebă ea, dezamăgită. Dacă nu mai am alte oferte, va trebui să plec.

– Nu și dacă nu m-am înșelat în privința ta. Dar de ce să nu încerci? Ar fi mai convenabil pentru tine.

– De ce nu m-a întrebat chiar ea una ca asta? Ne-am întâlnit mai devreme.

– Da, dar mai erai cu alți oameni lângă tine. Și în plus, e de părere că eu sunt mai convingător. Haide, nu mă pune să mă duc la ea și să-i spun că n-am reușit!

– Bine, se auzi Kerry spunând. După ce se termină repetiția, o să vorbesc cu ea. Aș putea spune chiar că totul e perfect așa.

– Hm, perfecțiunea e o chestiune relativă, adăugă el, cinic. Cred că e scena în care intri și tu. Dar ar fi trebuit să vii în partea stângă.

– Oh, nu! Ce să fac acum? Simți cum o trece un fior pe șira spinării. Ce ar trebui să fac, acum? Crezi că ar trebui s-o iau roată?

– Nu și dacă vrei ca Warren să țipe la tine. Du-te pe aici și dacă te întreabă ceva, spune-i că eu ți-am distras atenția.

– Ah, aici erai draga mea, o întâmpină Warren cu sarcasm în voce, când o văzu că încearcă să se strecoare neobservată. Cred că au trecut doar douăzeci de minute de când am discutat cum să intrați la scena asta, dar sunt sigur că e prea multă informație ca să fie reținută un timp atât de îndelungat.

Fata îngână un "îmi pare rău" și merse la locul ei. Știa că îi ard obrajii de rușine, dar știa și că nu e nici prima și nici ultima care să capete mustrarea regizorului. Repetițiile se terminară într-un sfârșit și Kerry fu surprinsă că regizorul

se declară mulțumit de felul în care au decurs lucrurile.

Când o găsi pe Liz, tânăra o întrebă:

– Nu-mi pot imagina de ce vrei neapărat să stau cu tine. Ești sigură în privința asta?

– Sigur că da. Cred că o să ne înțelegem de minune. Avem aproape aceeași vârstă și aceleași interese. Doar că sper să nu te deranjeze dacă va trebui să împărțim dormitorul. Sunt două paturi și apartamentul e destul de spațios. Nu sforăi, cel puțin nu cred...

– Dacă o faci, aș putea oricând să pun o pernă peste urechi, spuse Kerry, zâmbind.

– Atunci, vii?

– Da.

– Oh, minunat! Când te muți?

– Cred că ar trebui s-o anunț pe proprietara casei unde stau acum cu o săptămână înainte, dar ținând cont de faptul că deja cunosc pe cineva interesat de acea cameră, atunci nu cred că vor fi probleme. Se întristă puțin când își dădu seama că nu-l va mai vedea pe Philip. Pot să te anunț mâine dimineață?

– Hei, dar ce zici dacă ai merge acum cu mine să vezi apartamentul? Ți-ai putea forma o părere și ai cunoaște-o și pe proprietară care e cam... Mă rog, a fost cam severă, dar unchiul meu a îmblânzit-o imediat. Nu știu ce părere ai tu,

dar eu m-aș îndrăgosti pe loc de el dacă n-ar fi rudă cu mine.

Kerry încercă să adauge pe un ton nepăsător.

– E cam neobișnuit ca un bărbat de treizeci și patru de ani să aibă o nepoată așa de mare. Nu pare deloc genul.

– Da, știu la ce te referi. E mai mic decât mama doar cu câțiva ani.

– Cred că e grozav să ai în familie unul dintre cei mai buni actori din țară.

– Dacă nu te superi, chiar cel mai bun! E minunat, nu-i așa? Măcar dac-aș avea și eu o părticică din talentul lui...

– Ei, haide, ai răbdare. Experiența nu poate fi câștigată peste noapte.

– Acum începi să vorbești ca Ryan. Asta e una dintre expresiile lui favorite.

Oh, Doamne, chiar așa era. Începuse să-l imite!

– Oricum, în familia mea, toată lumea știe că vreau să reușesc prin forțe proprii, și nu pentru că sunt nepoata lui Ryan Maxwell!

– Chiar crezi că s-ar putea întâmpla una ca asta?

– Așa s-a întâmpat cu alții. Ce părere ai de Paula Vincent? Personal, nu prea înțeleg ce-a văzut la ea. În afară de frumusețe, nu are nimic. Și toată lumea știe că e o scorpie.

– Poate nu și cu Ryan. Dacă e îndrăgostită de el...

– Îndrăgostită? pufni fata. Oh, nu zic că nu se simte atrasă de el, dar ce femeie nu simte asta?

– Dar sunt o mulțime de bărbați atrăgători. De ce să pună ochii doar de unchiul tău?

– Pentru că e ceea ce se cheamă o "partidă bună". Iar dacă apucă să se mărite cu el – Doamne ferește! – atunci devine putred de bogată.

– Dar nici ea nu e săracă.

– Nu, după standardele tale și ale mele. Dar e o ființă cu gusturi foarte pretențioase.

– Se pare că știi multe despre ea.

– Ar trebui. Am făcut câteva investigații și am aflat multe despre această femeie. Se apropie de ea. Știai că...

– Nu! Am aflat mult prea multe lucruri. Nu e treaba mea.

– Că tot veni vorba despre asta, cred că nu e nici treaba mea. Cred că vei fi tocmai bună pentru mine, Kerry West.

Era imposibil să nu-i zâmbești unei asemenea fete. Schimbară subiectul, dar Kerry rămase tot cu gândul la Ryan și la tot ce aflase despre el. Oare era în stare să se însoare cu o asemenea femeie?

Capitolul 4

Stabilirea în apartamentul din Russell Square nu fu deloc dificilă. Toate camerele erau mobilate simplu, dar cu bun-gust, iar bucătăria avea toate utilitățile. Pentru Kerry însă, cel mai mult conta cada de baie unde putea să stea chiar și o jumătate de oră să se relaxeze, fără ca cineva să-i bată în ușă că trebuie să iasă.

Drumul spre teatru însemna un sfert de oră de mers lejer pe jos, iar dacă se întâmpla cumva să te simți prost în acea zi, puteai foarte bine să iei metroul. De obicei, Kerry mergea pe jos, trăgând-o după ea și pe Liz, care nu era deloc bucuroasă de plimbarea de dimineață în aer rece.

– Ești nebună, îi spuse într-o zi aceasta, în timp ce-și

trăgea mai sus gulerul ca s-o apere de vântul care le șuiera pe la urechi. Singurul lucru pe care o să-l capeți din asta e o răceală care o să te pună la pat.

– O să vezi că o să-mi mulțumești când o să ai bujori în obraji.

– Dacă așa se va întâmpla, o să te dau în judecată. Fața mea trebuie să fie palidă și interesantă, la fel ca mintea mea. Schimbă vorba. Apropo, suntem invitate la o petrecere, mâine.

– Serios? întrebă Kerry pe un ton care arăta că nu prea părea interesată. De cine?

– De cel care locuiește în apartamentul de deasupra noastră. Noel, nu cred că l-ai cunoscut. E model. E la curent cu toate tendințele și de la el poți afla chiar și ce se va purta anul viitor.

– Ah, da, cred că l-am întâlnit. Era pe scări când am coborât ieri să iau lapte. Avea un pulover mov și o centură aurie. Nu cred că mă înșel când spun că e el.

– Da, el e. Și dacă l-ai văzut îmbrăcat așa, te avertizez că era mohorât. Altfel, e mai extrovertit în vestimentație. Oricum, dă cele mai grozave petreceri și ne-a invitat pe amândouă la cea de mâine. A sunat dimineață, când erai la duș. Făcu o pauză, apoi spuse: a zis că putem veni cu cineva. O să-l inviți pe Adrian?

Kerry nu era sigură că vrea să meargă la petrecerea aceea. Pentru ea, repetițiile însemnau o slujbă cu normă întreagă, care cereau o minte ageră, neobosită de nopți pierdute. Dar în același timp, nu voia nici să-i strice entuziasmul lui Liz.

– Adrian s-ar putea să nu vrea să meargă, zise ea, gândindu-se că și decizia asta îi aparținea.

– Mâine? întrebă Adrian când află în pauza de prânz de petrecere. E cam în scurt, dar pentru tine, draga mea, aș renunța la orice. Dar totul cu o condiție.

– Și care e aceea? întrebă Kerry nepăsătoare, mușcând dintr-un sandviș.

– Să păstrăm întâlnirea pentru cina aceea pe care am ratat-o zilele trecute. Și de data asta să știi că nu mai accept scuze, o amenință el cu degetul. Apoi o mângâie pe obraz și zise: vin să te iau la opt.

Conștientă de privirea lui Ryan ațintită asupra ei, Kerry încercă să-i dea mâna la o parte.

– Bine, dar trebuie să fiu acasă până în ora unsprezece.

– Oh, mai există Cenușărese și în zilele noastre? Sper că nu vei face așa și la petrecere.

– Nu, dar o noapte pierdută pe săptămână e de-ajuns pentru această perioadă.

– Dar ora asta nu e deloc târzie. În fine, dacă așa vrei,

fie! Dar dacă vrei părerea mea, cred că ai ascultat prea mult sfaturile lui Warren, care ne spune mereu să dormim bine. Eu în schimb am alt motto: să muncesc mult și să mă distrez la fel de mult.

– Lucru pe care poți să-l pui în practică, fără efecte negative vizibile. Eu am nevoie de toată atenția pentru a urmări indicațiile lui Warren, și pentru asta am nevoie de cel puțin zece ore de somn. Dacă sunt obosită, nu sunt în stare de nimic.

***

După zece zile de repetiții, au ajuns la actul al treilea, în concepția lui Warren, nu a lui Shakespeare. La sfârșitul repetițiilor din acea zi, aveau să mai discute câteva detalii, după care în ziua următoare o luau de la capăt, cu primul act. Bineînțeles că aveau să fie făcute câteva schimbări, dar piesa prinsese contur, iar actorii nu mai simțeau că bâjbâie pe teren necunoscut.

– Ora opt, nu uita, îi reaminti Adrian lui Kerry. O să petreci cu mine trei ore de neuitat.

– Unde te duce? o întrebă Liz, în drum spre casă.

– Sper că nu într-un loc prea sofisticat. Se gândi cu ce să se îmbrace. Am rochia aia nouă pe care mi-am cumpărat-o săptămâna trecută, dar nu se potrivește cu haina mea.

– Ia haina mea de blană. Abia am purtat-o de câteva ori. Ei, nu fi încăpățânată, zise ea când Kerry începu să protesteze. Când vei avea bani, îți vei cumpăra și tu una la fel.

– Mulțumesc, Liz, spuse fata, în cele din urmă. Voi avea mare grijă de ea.

Merseră în tăcere spre casă, iar la intrarea în apartament Liz o întrebă pe Kerry dacă îi spusese lui Adrian de petrecerea din seara următoare.

– Ce alt motiv crezi că aș avea ca să ies cu el la mijlocul săptămânii? Mi-a pus condiție, spuse ea, în timp ce-și dădea jos haina.

– Atunci, înseamnă că nu vrei să mergi? Am crezut că-l placi, spuse Liz care o urmă în bucătărie.

– Îl plac, dar nu atât de mult încât să accept toate întâlnirile pe care mi le propune.

– Așa am crezut. Vezi tu...O întrerupse soneria. Cred că e Noel, care vine să verifice dacă putem ajunge mâine. Să-l invit la o ceașcă de ceai?

– De ce nu? Trebuie să-l cunosc și eu până la urmă.

Liz ieși în sufragerie, iar Kerry scoase ceștile pentru ceai

și le puse pe o tavă. În minte îi veneau vorbele lui Ryan care-i spusese să stea departe de Adrian. Oare de ce o făcuse? Iar Liz, ce știa despre asta? Căută zahărul și-l văzu în dulăpiorul de sus. Nu ajungea la el, așa că puse un scaun pe care se urcă. Auzi ușa deschizându-se în urma ei și în același timp simți cum piciorul îi alunecă și...Simți cum două mâini puternice o prind și o așază teafără pe podea.

– Nu ți-a spus nimeni că nu e bine să faci alpinism în bucătărie? Puteai să-ți rupi gâtul, prostuțo!

Precaută, Kerry puse zaharnița pe masă, înainte de a ridica privirea spre bărbatul furios.

– Se pare că ți-ai făcut un obicei din a salva domnițe în primejdie. Mulțumesc.

– N-ai pentru ce. Te-ai îmbujorat. Să pun asta pe seama ceaiului, sau am ceva de-a face cu starea ta?

– Alege varianta care-ți convine mai mult, i-o întoarse ea. Se duse la aragaz să ia ibricul de pe foc. Vrei să bei un ceai?

– Sigur. Se uită la tavă. Văd că ați pregătit trei cești. Eram așteptat?

– Nu, credeam că vecinul de deasupra a sunat la ușă.

– Serios? Oh, ce păcat! Apare des băiatul ăsta la ceai?

– Nu cred. Oricum, nu de când sunt eu aici. Îl privi. Ar conta dacă ar fi așa?

– Aș preferea să n-o facă, spuse el, mușcând dintr-unul din biscuiții scoși de Kerry. Liz preferă oameni ciudați ca prieteni.

– Asta mă include și pe mine?

– Părerea mea despre tine o păstrez și ți-o spun în alt context. Nu prea mă pricep la asta într-o bucătărie.

Kerry deveni conștientă de apropierea dintre ei și încercă să schimbe vorba.

– Ce face Liz, se schimbă?

– Așa spunea. Apoi, adăugă amuzat: obișnuiți să pregătiți cu rândul masa?

– Da, pentru că e spațiu mic în bucătărie și astfel nu ne încurcăm.

– Să înțeleg că eu te încurc aici? Bine, atunci mai bine ies. Și uite, iau și tava asta cu mine. Mai trebuie adus ceva?

– Nu, e doar o gustare. Nu cinăm înainte de ora șase.

– Cum? Nu țineți regim? întrebă el surprins, dar, după ce o măsură din privire, adăugă. Da, tu n-ai nevoie.

Ryan merse în sufragerie și puse cu grijă tava pe măsuța de cafea. Kerry veni și începu să toarne ceaiul în cești.

Ryan, acum așezat confortabil pe unul dintre fotolii, o privea amuzat.

– Oare cum te-ai comporta ca soție? Ai fi una ascultătoare, ca toate celelalte?

– Aș asculta ceea ce merită ascultat. Zahăr?

– Două lingurițe, te rog. Nu sunt sigur dacă emanciparea asta e un lucru bun. Și totul a pornit de la epoca victoriană.

– Bunica mea a militat pe atunci pentru drepturile femeii.

– Trebuia să moștenești de undeva spiritul ăsta independent. Cum ar trebui să fie o căsătorie, după părerea ta?

– Un parteneriat, zise ea repede.

– Chiar și într-un parteneriat trebuie să existe o persoană care să ia toate deciziile.

– Dar asta nu înseamnă că trebuie să fie bărbatul.

– Ba trebuie, dacă vrei să fie un echilibru.

– Tu te-ai simți bine dacă ai comanda pe toată lumea, spuse Liz care apăru în cameră și surprinse ultimile replici ale celor doi. Nu-l lăsa să te enerveze, Kerry, o face intenționat.

– Ai grijă cum te porți cu persoanele mai în vârstă, pitico, altfel o să te învăț eu minte, cum o făceam pe vremuri. Puse ceașca pe masă. Mai pot primi una?

– După ce o să-i torn și nepoatei tale o ceașcă, o să-ți mai pun și ție una, spuse Kerry, iar Ryan râânji.

– Nu ești o gazdă prea amabilă, nu? Poate ar trebui să

mă ocup și de tine.

– Ryan, n-o mai tachina pe Kerry, și încurajeaz-o în legătură cu piesa. Are mari îndoieli.

– Și tu n-ai?

– Eu n-am atâtea lucruri pentru care să-mi fac griji. Nu cred că am făcut tot ce se putea în legătură cu interpretarea lui Iras, dar sunt sigură că voi putea s-o îmbunătățesc. Kerry nu e sigură deloc de personajul ei.

– De ce? întrebă Ryan, privind-o cu atenție pe Kerry. De ce ai atâtea îndoieli?

– Din cauza a tot ce am repetat până acum, spuse fata, cu ochii la ceașca din mână. Și-ar fi dorit ca Liz să-și țină gura. Fac un pas aici, unul acolo, mă întorc, parcă aș fi o marionetă dirijată de cineva.

– Crezi că mișcările lui Warren sunt greșite pentru acest personaj?

– Nu, făcu o pauză. Există o explicație pentru toate sugestiile lui. Doar că eu nu reușesc s-o înțeleg. Ridică privirea. Sună ciudat, nu?

– Nu cred, spuse el gânditor. Care spui tu că e esența unui rol?

– Motivul.

– Și ce o motivează pe Charmian?

– Dragostea?

– Da, dar ce fel de dragoste? Față de un bărbat, față de viață, față de sine? Ce fel?

– Nu. Față de Cleopatra.

– Exact. Ea e dăruită trup și suflet femeii care o folosește ca sclavă. Și nu e un personaj slab. E ambițioasă și inteligentă. Destule calități opuse Cleopatrei.

– Te referi la începutul piesei?

– Nu, la ceea ce e ea în realitate: o femeie posesivă, obraznică și crudă.

– Oh, nu! Nu-i adevărat! spuse Kerry, însuflețită. La început e toate astea, dar după moartea lui Antoniu, se sinucide din dragoste pentru el.

– Se sinucide pentru că nu poate accepta degradarea plănuită de Cezar pentru ea. Bineînțeles, ea nu credea aceste lucruri până când Dolabella nu i le confirmă.

– Vrei să spui că ea de fapt nu l-a iubit deloc pe Antoniu? Că pentru ea a fost un bărbat oarecare?

– Bineînțeles că-l iubește. La fel cum iubește pe toți, dar niciodată mai mult ca pe sine. Nu uita, chiar și atunci când el zace și o imploră să vină să-i dea un ultim sărut, ea refuză. La cine se gândește ea atunci?

– Îi e teamă.

– Da, se teme pentru propria piele. Vrea să-și ia rămas-bun de la iubit, dar nu vrea să riște ca din cauza asta

să fie prinsă. Shakespeare a făcut personajul ăsta laș și ușor, și așa trebuie interpretat. Chiar dacă nu va fi un personaj plăcut de public, doar așa vom respecta piesa originală. Se lăsă liniște preț de câteva clipe.

– Paula e de acord cu tine? întrebă Liz.

– Se poate, dar oricum, n-ar fi mare diferență. Cleopatra a fost un personaj atât de mult jucat și idealizat, încât trebuie să fie o actriță foarte curajoasă ca s-o pună pe Cleopatra într-o postură cu care oamenii nu sunt obișnuiți încă.

– Dar dacă nu crezi în interpretarea ei...

– Nici nu trebuie. Indiferent cum e jucată Cleopatra, Antoniu rămâne la fel: un bărbat fascinat de femeia iubită.

– O faci să pară aproape diabolică.

– Cred că ăsta e singurul defect pe care nu-l are. E frumoasă, șarmantă, cunoaște toate viclesugurile de care e în stare o femeie, e uneori crudă, dar niciodată diabolică. E ceea ce orice femeie își dorește în secret să fie, dar foarte puține îndrăznesc. Și aici intervine problema ta, Kerry. Charmian își venerează stăpâna exact pentru calitățile pe care ea nu le are. Dacă se întâmplă ca interpretarea Cleopatrei să se schimbe radical, atunci și interpretarea ta trebuie să urmeze același curs.

Afară începea să se întunece, iar Ryan se uită la ceas.

– Trebuie să plec, spuse el. Am trecut să văd cum vă înțelegeți. La teatru nu prea avem prilejul să vorbim.

– Mi-aș fi dorit să nu aduc subiectul ăsta în discuție, spuse Liz, ridicându-se să-l conducă. Acum sunt confuză.

– Dar tu, Kerry? Simți la fel? o întrebă Ryan.

Fata îl privi îngândurată.

– Nu, prefer versiunea idealizată.

– Așa credeam și eu. Să sperăm că reușești să-ți păstrezi iluziile. Își luă haina din cuier și adăugă: mâine aveți o zi grea. Warren se va răzgândi în privința a tot ceea ce a făcut până acum, când va vedea repetiția generală și va dori să facă ajustările pe loc.

– Nu-i așa că e mai bine acum? spuse Liz când închise ușa în urma lui. Și eu care credeam că tot greul a trecut. Stătu puțin pe gânduri. Oricum, un lucru e clar din toate astea. Niciodată nu se va căsători cu Paula. E exact cum a descris-o el pe Cleopatra și dacă își dă seama de asta, nu va mai vrea să aibă de-a face cu ea.

Kerry nu spuse nimic, doar duse tava cu cești în bucătărie și se apucă să le spele. Liz avea dreptate, se gândi ea. Ryan n-avea să se căsătorească cu Paula. De fapt, se îndoia că avea să se însoare vreodată. Probabil că nicio femeie nu putea să însemne de-ajuns de mult pentru el ca să renunțe la burlăcie.

Capitolul 5

Adrian veni devreme. Kerry se pieptăna în fața oglinzii când îl auzi vorbind cu Liz în sufragerie. Când ajunse la ei, cei doi se uitau prin colecția de discuri a lui Liz. Zărind-o, Adrian spuse cu admirație în glas:

– A meritat așteptarea. Verdele e cu siguranță culoarea ta.

Când puse o mână pe una din pernele de pe canapea ca să se ridice, dădu de un obiect ascuțit și-l scoase de sub pernă. Era un creion auriu, care avea ceva scris pe el.

– Frumos, comentă el. E al tău, Liz?

– Nu, spuse ea cu sinceritate, luând obiectul din mâna lui. E...al unui prieten. Distracție plăcută, le ură ea celor

doi. Probabil o să dorm deja când o să veniți.

Nu și dacă avea noroc, își spuse Kerry în timp ce ieșeau pe ușă.

A fost o seară plăcută, deși Adrian părea preocupat de ceva. Au cinat, au dansat și au avut o conversație plăcută, iar Adrian i-a spus câteva glume drăguțe referitoare la colegii de breaslă.

– Se pare că ai lucrat cu nume mari din lumea teatrului, spuse Kerry, iar bărbatul din fața ei zâmbi amar.

– Așa e, dar oare câți dintre ei mi-ar recunoaște numele dacă l-ar auzi? Da, colegii poate și-ar aduce aminte de mine, spuse el, când Kerry încercă să protesteze. Dar eu mă referem la publicul care știe totul despre Maxwell, Redgrave și Olivier. Am lucrat zece ani în teatru și simt că n-am făcut nimic demn de a fi reținut. E timpul să am o șansă mai bună.

Dar Kerry se gândi că exagerează. Dacă nu era un actor bun, nu ajungea până aici, și mai ales nu reușea să se mențină zece ani în teatru. Dar îi lipsea norocul care să-l propulseze la statutul de vedetă. Iar așa ceva se putea întâmpla doar dacă cineva își asuma riscul de a-l promova.

– În ziua de azi nu mai contează dacă știi persoane importante. Tot ce trebuie e să ai parte de contractul potrivit. Apoi spuse, visător. Ce te-a determinat să te muți

cu Liz? Abia o cunoșteai.

– Așa e, ne-am cunoscut la prima repetiție. Ea căuta o colegă de apartament, mie îmi trebuia un loc unde să mă mut și așa am ajuns la decizia asta. Oricum, apartamentul e un loc mult mai bun față de cel unde stăteam.

– Și bănuiesc că e și mai scump, nu?

– Nu prea. Îmi permit să-mi achit partea și chiar să mai pun ceva deoparte pentru următorul sezon, care s-ar putea să nu fie la fel de bun ca ăsta.

– Și înainte de asta, Liz locuia singură în acest apartament, nu? Ori are părinți bogați, ori cineva veghează din umbră asupra ei.

– Posibil, răspunse Kerry vag. Adrian, a fost o seară plăcută, dar...

– Dar se face târziu și e vremea să ajungi acasă, continuă el în locul ei. Bine, așa vom face.

Ajunși acasă, Adrian o conduse până la ușă.

– E unsprezece fix. Ce zici de asta?

– E perfect. Mulțumesc, Adrian, mi-a făcut plăcere.

– Și mie, spuse el și plecă, fără să aștepte ca fata să intre în casă. Ne vedem mâine dimineață.

Cum intră, o văzu pe Liz care stătea în pijama și halat în sufragerie și bea o ceașcă cu cacao în timp ce răsfoia o revistă.

– Ai venit devreme. A fost frumos?

– N-a fost rău, spuse fata, care își dezbrăcă haina și se așeză pe canapea. N-am mai dansat de secole.

– Doar asta ați făcut?

– Dacă ești curioasă să afli dacă Adrian mi-a făcut avansuri, atunci află că nu s-a întâmplat asta. S-a purtat ca un adevărat domn toată seara. Apropo, schimbă ea vorba, nu mi-ai spus cu cine vii mâine seară.

– Asta pentru că nu vreau să invit pe nimeni. Merg singură și vedem ce se întâmplă. Închise revista și o puse pe măsuță. Eu sunt gata de culcare. Vii?

– Da, spuse Kerry luând haina de pe canapea. Mulțumesc mult pentru haină. M-am simțit la modă.

– Cu plăcere. Cândva, s-ar putea să împrumut și eu ceva de la tine, spuse ea, zâmbind.

***

Ryan a avut dreptate în privința repetiției din ziua următoare. Imediat cum Warren a văzut primele scene, a început să dea indicații noi. Și cu toate că majoritatea actorilor acceptau ideile regizorului, Ryan le asculta cu

atenție, și accepta doar ce considera necesar. Cu siguranță, Antoniu nu va fi așa cum dorește Warren, dar va fi unul superb, puternic și inteligent, gândi Kerry.

Dar cât de diferită era Paula! Când regizorul i-a făcut alte sugestii, toată echipa a așteptat după ea, să se certe cu producătorul din cauza a ceea ce-i propusese. Pe zi ce trecea, Warren era mai puțin prietenos și mult mai cinic, iar discuțiile dintre el și echipă erau mai mult certuri.

– Nu! Nu! Nu! strigă el o dată la Paula. Nu: "Ce spune soția că poți pleca?" ci "Ce spune soția? Că poți pleca?" Ea pune întrebarea și dă și răspunsul posibil, înainte ca bărbatul să poată da replica. De ce nu poți s-o spui așa?

– Pentru că nu simt așa, veni replica Paulei. Întreabă pur și simplu dacă Fluvia i-a cerut să se întoarcă.

– În cazul ăsta n-ar fi spus că poate să se întoarcă, ci că trebuie, pufni Warren, exasperat. Paula, dragă, dacă ești obosită, luăm o pauză.

– Eu nu sunt obosită, dar dacă ceilalți sunt...Ryan, dragule, ai o țigară?

Toți luară o scurtă pauză, iar Kerry se îndreptă spre grupul de persoane care discutau în privința replicilor. Warren avea dreptate. Trebuia respectată punctuația, pentru că doar astfel se evidenția caracterul personajului. Era sigură că și Ryan îi dădea dreptate regizorului, cu toate

că poate n-ar fi îndrăznit niciodată s-o contrazică pe frumoasa Paula.

Trecu de grupul zgomotos și-și duse o mână la tâmplă. O chinuia o durere îngrozitoare de cap și încercă să se sprijine de un perete ca să se mai relaxeze puțin. Pentru prima dată, își dorea ca repetițiile să se sfârșească cât mai repede.

Cineva se apropie de ea și, fără să-și dea seama de mișcare, îi ridică bărbia. Ryan o privi îngândurat și apoi își vârî mâinile în buzunare.

– Nu arăți bine deloc, comentă el. De ce trebuie să iei atât de personal tot ce spune Warren? Ar trebui să ai deja destulă experiență cu producătorii ca să îți dai seama că sunt părți pe care ar trebui să le ignori.

– Cum face Paula? nu se abținu ea să întrebe, iar bărbatul schiță un zâmbet.

– Nu, nu ca Paula, dacă nu cumva vrei să fii doborâtă de critici. Ceea ce încerc să-ți spun e că ar fi mai bine să bagi la cap astea și să înveți din ele. Warren e ca un dictator, dar îl știe bine pe Shakespeare.

– Da știu. Se uită la scenă. Tu cui dai dreptate dintre ei doi?

– Din punct de vedere artistic, lui Warren. Dar până la urmă, Paula are rolul și dacă ea nu se simte bine cu

sugestiile regizorului, atunci va trebui să interpreteze după cum crede de cuviință. Până la urmă, actorul e cel care face piesa. După o pauză, adăugă: am auzit că diseară vă duceți la o petrecere la băiatul-minune.

– Da, spuse fata. Dar de ce îl numești așa?

– Pentru că nu-mi amintesc niciodată cum îl cheamă. Ești pregătită să te distrezi?

– Nu știu cum va fi seara asta.

– Îți spun eu – zgomotoasă. Am sunat-o o dată pe Liz în timpul uneia dintre petrecerile lui. Iar în felul în care arăți acum, ai face bine să mergi direct în pat când se termină totul.

Kerry îi dădea dreptate. Poate chiar nu va merge. Oricum, o petrecere era ultimul lucru la care se putea gândi acum.

– Dacă te referi la faptul că sunt palidă, ăsta e felul meu de a fi.

– Prostii, spuse el repede. Te-am văzut îmbujorată de o mie de ori. Și apoi, privind-o mai atent: și acum te îmbujorezi, să știi.

Fata își mușcă buza, știind că bărbatul are dreptate și că nu poate face nimic în privința asta.

– Îți place să intimidezi lumea, nu-i așa? întrebă ea.

– Când are un asemenea efect, da. Culoarea din obrajii

tăi mă face să mă gândesc la o piersică. Ești foarte norocoasă cu un asemenea ten. Gândește-te cât timp și bani cheltuie femeile în saloane de frumusețe ca să obțină un asemenea aspect. O privi și râse. Să nu-mi spui că nu-ți plac complimentele. Ai fi prima femeie pe care aș întâlni-o care să-mi spună asta.

– Cred că sunt gata să reînceapă, spuse ea, arătând spre grupul care se apropia de scenă.

– A venit la timp. Te simți în stare să faci asta?

– Bineînțeles, spuse ea, cu hotărâre.

– Așa te vreau! O conduse spre scenă. Hai s-o facem!

Paula observă mâna lui Ryan pe brațul fetei și le aruncă priviri de gheață.

– Suntem gata, Warren. De unde începem?

***

– Excelent! Excelent! exclamă Warren când au terminat munca pe ziua aceea. O să lăsăm piesa exact cum e acum. Zâmbind, se ridică în picioare. Asta a fost tot pentru azi. Vă rog să aveți o noapte lungă de somn. Mâine vom merge într-un ritm și mai alert.

Kerry plecă din teatru ușurată. Se bucura că ziua de muncă se sfârșise. Durerea de cap îi îngreunase concentrarea.

Imediat cum ajunse acasă, luă o aspirină și se întinse în pat pentru o oră. Durerea de cap trecu, dar o cuprinse o oboseală de care nu putea scăpa așa ușor. Simplul fapt că trebuia să se pregătească de petrecere o făcea să se simtă și mai rău.

– Probabil că ajunsă acolo te vei simți mult mai bine. Ai nevoie să te relaxezi. Ești prea stresată, îi spuse Liz.

Lucru care era sigură că nu-l va putea face acolo, dacă petrecerea avea să fie așa cum i-o descrisese Ryan.

– Liz, nu cred că pot face față unei astfel de petreceri. Crezi că ar conta dacă n-aș veni?

– Dacă nu te simți în stare, atunci nu trebuie să mergi, spuse fata în timp ce se machia. Dar cum rămâne cu Adrian?

– Oh, Doamne! Am uitat de el! Kerry se ridică cu greu de pe canapea. Cred că va trebui să fac un efort și să merg.

– Dar nu e necesar. Dacă vrei, îți țin eu locul.

– Oh, serios? Ar fi perfect. Dar nu te-ar deranja?

– Să mă deranjeze? Că m-ar invidia toate fetele din seara asta? Liz râse. Cred că nu. În plus, dacă nu mai ești tu, s-ar putea să observe că exist și eu.

Gluma lui Liz o făcu pe Kerry să se simtă mai bine. Când fata fu gata de plecare, Kerry era deja în pat. Auzi soneria, apoi pe Liz cum îi explica lui Adrian motivul pentru care Kerry nu venea. Apoi, ușa de la dormitor se deschise și Liz intră să-i spună:

– Adrian speră să te simți mai bine.

– Da, am auzit. Nu prea părea supărat că n-am apărut.

– Oh, da, așa e Adrian. Cum arăt? o întrebă ea.

– Știi bine că arăți grozav. Acum, du-te. Distracție plăcută!

Se mai privi o dată în oglindă, după care spuse:

– Mai ai nevoie de ceva? Crezi că e bine să vin peste o oră-două să-ți fac un ceai cald?

– Oh, nu, stai liniștită. Probabil o să dorm. Acum, hai, pleacă odată și stinge lumina, spuse ea, zâmbind.

După ce plecară cei doi, casa deveni liniștită și somnul părea să apară, dar imediat muzica de la etajul superior îl alungă. Era imposibil să dormi într-un asemenea vacarm, iar Kerry simțea cum îi revine durerea de cap.

La opt și jumătate, telefonul sună. Era Ryan.

– De ce nu ești în pat?

– Sunt. Am adus telefonul în dormitor.

– Vrei să spui că Liz a plecat la petrecere și te-a lăsat singură?

– Nu prea avea cu ce să mă ajute. Și, în plus, nu sunt bolnavă, ci doar obosită. Un somn bun e tot ce-mi trebuie.

– Să sperăm că e doar atât. Avem nevoie de tine. Te-am trezit, cumva? întrebă el, după o pauză.

– Nu, nu adormisem încă.

– Da, îmi imaginez că e greu să te odihnești cu gălăgia care se aude până la mine. Apoi spuse: de ce-ai plecat atât de repede de la teatru azi, Kerry? Voiam să te duc acasă, dar ai dispărut imediat după repetiții.

– Oare n-ai fi stârnit vorbe...dacă ai fi arătat atenție față de noii actori? Te asemeni mult cu Liz și nu cred că va dura mult până când ceilalți să-și dea seama de legătura dintre voi.

– Dar n-am spus nimic de Liz.

Kerry făcu o scurtă pauză, apoi zise:

– Să-i transmit ceva nepoatei, domnule Maxwell?

– Doar că am ceva să-i spun cu prima ocazie. Apoi râse. Dormi acum, și visează frumos. O să continuăm discuția asta când te vei simți mai bine.

Puse receptorul în furcă și se strecură sub cearșaf cu o senzație ciudată. Cu siguranță, Ryan nu se gândea la ea ca la o femeie. Nu era deloc genul lui. Și ea nu mai trebuia să se gândească la așa ceva.

Capitolul 6

În zilele următoare s-a vorbit doar despre piesă și despre spectacolul care se apropia cu pași repezi. Pentru Kerry, zilele acestea erau negre și se gândea că nu va reuși niciodată să-și ducă la bun sfârșit rolul. Nu conta ce făcea, totul i se părea greșit și simțea că nu e în stare să îndrepte nimic.

Apoi, dintr-o dată, parcă văzu personajul cu alți ochi și interpretarea i se păru mai ușoară și mai potrivită. Chiar și Warren, atât de zgârcit cu laudele, o aplaudă.

– Minunat, draga mea! Minunat! strigă el fericit de la locul lui. Poate doar să pui accent mai mult pe ultima replică, dar în rest, minunat, draga mea. Felicitările mele.

Trăiești rolul.

– Cum e să fii preferata lui Warren? o tachină Liz când porniră spre casă în după-amiaza aceea. Ține-o tot așa, și te va ruga să participi și la următoarea producție.

– În "Alice în Țara Minunilor"? râse fata. Poate azi i-am plăcut, dar cred că mâine am timp s-o dau în bară.

– Singurul lucru pe care-l poți face greșit în interpretarea lui Charmian e să uiți replicile, dar cu memoria ta, lucrul ăsta e imposibil. Adrian l-a auzit pe Warren când îi spunea lui Howard Wilson că ai arătat o trăire puternică în dimineața asta, iar Howard a fost de acord cu el. Și nu e deloc tipul de om care să vorbească aiurea.

– Sper, spuse fata, veselă, apoi schimbă vorba. Se pare că tu și Adrian vă vedeți des, de la petrecerea aceea.

– Așa e, nu? spuse Liz, zâmbitoare. Apoi, privind-o: sper că nu te-ai răzgândit în privința lui, nu-i așa?

– Nu, doar îmi fac puțin griji pentru tine, atâta tot.

– Adică, mai devreme sau mai târziu va încerca să mă seducă, iar eu fie voi ceda, fie îl voi respinge și atunci mă voi alege cu inima frântă, nu? Liz râse. Știi care e problema ta? Că ți-e frică să mergi până la capăt. Sigur că mă simt atrasă de Adrian și sigur că m-am simțit rău când te-a preferat pe tine în locul meu, dar n-am de gând să mă

îndrăgostesc de el.

– Uneori nu poți controla asta, pur și simplu te îndrăgostești, spuse Kerry, ca pentru sine. Și n-ai ce face în privința asta.

– Vorbești din experiență? deveni Liz curioasă, iar Kerry încercă să fie mai veselă.

– Nu, doar filozofam. Ryan știe că te vezi cu Adrian?

– Nu chiar. Ar spune același lucru pe care mi l-ai spus și tu, doar că mult mai dur. Nu-l place pe Adrian mai mult decât îl place Adrian pe el. Cred că fiecare vede în celălalt aceleași defecte pe care le are. Se aseamănă în atât de multe privințe!

Dar doar la suprafață, se gândi Kerry. Ryan era un om profund și integru, care se ocupa cu seriozitate de actorie, pe când Adrian era un tip delăsător și superficial, pe care-l interesa doar să ajungă celebru.

Ajunseră acasă și conveniră să bea ceaiul împreună, înainte să se apuce de altceva. Apoi, Kerry își luă locul în bucătărie, pentru a pregăti cina. Gătitul era întotdeauna o plăcere pentru ea, pe când pentru Liz era un chin. Întotdeauna încerca să pregătească mâncăruri sofisticate și delicioase pentru prietena ei.

În seara aceea, a fript cotlete de porc cu rondele de ananas și le-a servit în farfurie, cu salată de fasole verde și

porumb dulce. Iar ca desert, salată de fructe cu frișcă.

– Mă răsfeți, spuse Liz când își beau cafeaua, după cină. Până să vii tu, mâncam tot felul de prostii care mă costau o grămadă de bani. Mereu îi ceream bani tatei mai devreme decât trebuia. Luna asta se va întreba ce am pățit de nu-mi mai trebuie atât de mulți.

Kerry zâmbi și se uită cu indulgență la fata din fața ei, dulcea Liz care habar n-avea de valoarea banilor. Probabil că și atunci când vor câștiga bani mai mulți, Liz se va întreba pe ce i-a cheltuit, dar nu-și va face griji în privința lor, pentru că tatăl ei veghea să-i fie bine.

– Cu ce se ocupă tatăl tău?

– Muncește pe rupte ca să întrețină o fiică cheltuitoare, după cum spune el. E editor. Din fericire, unul foarte bun. Am doi părinți extraordinari. Mama pictează, printre alte lucruri.

– Profesional? întrebă Kerry.

– Oh, slavă Domnului, nu! Deși câteva din eforturile ei nu sunt atât de rele. Spune că îi ține spiritul treaz, dar de fapt o face pentru că nu suportă să stea liniștită într-un loc și să nu facă nimic. Mereu face câte ceva.

Kerry își mai turnă o ceașcă de cafea.

– Se pare că faci parte dintr-o familie talentată. Cum li se pare părinților cariera pe care ai ales-o?

– Dacă nu sunt de acord cu asta, n-au spus-o. Dar presupun că în asemenea circumstanțe era mai mult sau mai puțin inevitabilă decizia mea. L-am venerat pe Ryan de când eram copil. La opt ani, le-am spus că vreau să cresc repede ca să mă mărit cu el și să-i fiu alături mereu. Bineînțeles că dorința asta a dispărut repede, dar faptul că aș vrea să-i fiu alături, s-a materializat în dorința de a face actorie. Cu toate astea, a fost un timp când nu mă credeam în stare de ceva.

– Cum poți spune asta? întrebă Kerry cu blândețe. Doar ai luat pe merit rolul ăsta, nu?

– Garantat, spuse Liz care se așeză mai confortabil pe canapea. Dar hai să fim serioși. Joc cât de cât bine rolul lui Iras, dar cam atât. Mi-e imposibil să scot din mine o emoție atât de mare ca cea pe care ai transpus-o tu în după-amiaza asta. Poate că-ți trebuie ceva timp să te acomodezi cu rolul, dar când o faci, ne dai gata pe toți. Tu o să faci carieră din asta, Kerry, sunt sigură. Se uită la ceas și sări repede în picioare.Uite cât e ora! Și nici n-am apucat să mă pregătesc. Trebuie să mă grăbesc. Zâmbi lingușitor și zise: poți să speli tu vasele și de data asta în locul meu? Știu că era rândul meu, dar săptămâna viitoare o să mă ocup doar eu de ele. Promit.

Kerry chiar nu se supăra. Oricum, nu prea avea ce face.

Liz nu era gata când sosi Adrian. Kerry îl invită înăuntru și-l asigură că fata nu va întârzia mult.

– S-au schimbat locurile, spuse el. Prima oară când am venit aici, Liz a fost cea care m-a poftit înăuntru și mi-a spus același lucru despre tine.

Bărbatul se așeză relaxat pe canapea și o urmări cu privirea pe Kerry, care aranja niște reviste.

– Trebuie să recunosc, Kerry. Mă uimești. Ai succesul la picioare și nici măcar nu încerci să profiți de el. Ia spune-mi, draga mea, ce te motivează?

– Ambiția, sugeră ea. Sunt o fată care vrea să facă neapărat carieră din asta. Pur și simplu.

– Nu prea cred că e atât de simplu, spuse el scoțând o țigaretă din pachet. Dacă te interesează cariera, nu înseamnă că trebuie să renunți la ceea ce-ți face plăcere în viață. O aventură amoroasă face mult bine.

– Ăsta e sfatul pe care-l dai tuturor femeilor pe care le cunoști? întrebă ea, crispată.

– Depinde de femei, dulceață. La unele nici nu e nevoie, pentru că acționează singure.

– Și Liz?

– Liz? o spuse el pe alt ton. Liz e...diferită. Privi cum fumul face rotocoale. Și e destul de mare ca să aibă nevoie de paznic.

Kerry își dădu seama că merita replica asta. Nu era treaba ei ce făcea Liz.

După ce plecară cei doi, Kerry puse niște rufe la spălat și se ocupă de vase. După ce le termină, constată că era încă devreme. Încercă să citească o carte, dar după zece minute își dădu seama că n-are dispoziția necesară.

Merse și făcu o baie, apoi, în halat și pijama, se duse în bucătărie să facă o cacao caldă. Exact când lua ibricul fierbinte de pe foc și-l îndrepta spre pahar, se auzi soneria. Ridică privirea și-l văzu prin fereastra care dădea spre intrare pe Ryan. Apoi făcu o mișcare greșită și paharul căzu și se sparse, reușind s-o taie.

Ryan intră repede în casă, apoi în bucătărie și o prinse de talie.

– Nu cred că e sticlă în rană, spuse el, după ce examină tăietura din care șiroia sânge. Ai o trusă de prim-ajutor?

– Da, în baie; vocea ei era abia șoptită, iar bărbatul o privi repede.

– Simți o stare de leșin? Nu-i nicio rușine. Mulți oameni nu suportă să-și vadă propriul sânge. Hai să te așez undeva.

Merseră în sufragerie și o lăsă pe canapea în timp ce se duse să caute trusa în baie. Veni cu ea, îi curăță rana și o bandajă, după care merse să curețe în bucătărie. Când se întoarse, aduse un ibric de cafea și două cești.

– De obicei nu sunt atât de neîndemânatică în bucătărie, spuse ea, necăjită.

– Eu cred că ai fost mai mult neatentă, zise el în timp ce-i dădea o ceașcă. Obișnuiești să faci câte ceva de felul ăsta când ești singură? Apropo, unde e Liz?

– Parcă...a spus ceva de un grup de discuții, minți fata.

– Și tu de ce n-ai mers cu ea? Ai destule idei care merită auzite.

– Depinde de genul discuțiilor. Pentru prima dată, Kerry își dădu seama că era îmbrăcată în pijama și începu să se simtă stânjenită. Nu cu mult timp în urmă, obișnuia să bea îmbrăcată astfel o cafea cu Philip, dar cu Ryan era altă poveste. Motivul era poate faptul că pe Ryan îl privea ca pe un bărbat, iar Philip era...Philip. Încercă să se concentreze asupra conversației. Politica ar trebui lăsată experților.

– Dacă am face asta, atunci nu s-ar întâmpla prea multe lucruri în lume. Și apropo de evenimente, m-a impresionat interpretarea ta de azi. Știam că o ai undeva în tine.

– Mă bucur că nu te-am dezamăgit, spuse ea, simțind cum cuvintele îi încălzesc sufletul.

– Ei bine, să știi că mi-am făcut griji când te-am văzut că nu reușești să înțelegi personajul, dar se vede că ești unul dintre actorii aceia care simt nevoia să încerce mai multe

interpretări până o nimeresc pe cea bună.

– Tu m-ai ajutat. Sfaturile tale au fost neprețuite.

– Mă bucur că ți-am fost de ajutor. O să-ți trimit o notă cu datoria față de mine când criticii te vor aclama drept cea mai bună actriță. O privi contemplativ. Mai sunt cinci zile. Ești nervoasă?

– Foarte. Dar cred că tu ai trecut de partea asta, nu?

– Un actor care spune că n-are emoții la premieră, ori e mincinos, ori nu-și dă silința să facă un lucru bun. O să vezi marți seară că o să am emoții, ca toți ceilalți. Și să nu îndrăznești să vorbești cu mine cu o jumătate de oră înainte de ridicarea cortinei, pentru că aș fi în stare de orice. O privi. Nu prea mă crezi, nu-i așa? Crezi că nu sunt în stare de asemenea sentimente?

– Nu, eu...făcu o pauză, dădu din umeri și zâmbi. Ești mereu atât de sigur pe tine, încât nimeni nu știe la ce să se aștepte.

– Mă bucur să știu asta. Astfel, oamenii vor crede că gândesc exact ca Antoniu. Dar ai vrea să afli ce gândesc în momentul ăsta?

– Nu, spuse ea repede, iar el rânji.

– Lașo! Acum, te vei gândi toată noapea la ceea ce aș fi putut să-ți spun. Schimbă vorba. La ce oră vine Liz?

– Nu sunt sigură. Și ca să nu mai dea prilej la alte

întrebări, spuse: cum ți se pare Liz în rolul lui Iras? Warren pare plăcut impresionat de interpretarea ei.

– Liz face exact ceea ce mi-am închipuit că va face. Dă viață caracterului după reguli, dar nu pune nimic din sufletul ei în el. Ea n-are talentul tău și crede că le poate împăca pe toate.

– Cred că e o afirmație cam dură, spuse Kerry, în apărarea prietenei sale. Ți-ar fi putut folosi numele ca să capete roluri mai bune, dar n-a făcut-o.

– Nu, are mândria mamei sale. Își cunoaște limitele și nu încearcă să le depășească. Nu-ți face griji în privința ei. O să-i treacă. Dar tu?

– Ce e cu mine? întrebă ea, simțind cum inima îi bate mai repede.

– Știi la ce mă refer. La vârsta ta, femeile se îndrăgostesc repede. Dar tu nu pari genul care să lase o aventură să-i strice cariera.

– Serios? Ce te face să fii atât de sigur?

– Atitudinea pe care o ai față de mine. Ești tot timpul în gardă. O privi în ochi. Mă întreb ce-ar trebui să facă un bărbat ca să treacă de asta.

– O să te anunț când se va întâmpla așa ceva. Se aplecă să ia ibricul. Mai vrei?

– Nu, mulțumesc. Cred că am stat destul. Cum e mâna?

– Puțin amorțită. Atât.

– Ai avut noroc că nu e o tăietură mai mare. Ține bandajul ăsta până mâine dimineață, apoi pune un plasture.

– Cred că ai fi fost un doctor bun.

– Mă îndoiesc. Pe lângă alte lucruri, un doctor are nevoie de multă răbdare, iar asta nu e punctul meu forte. Nu, nu te deranja să mă conduci. Mă descurc și singur. Și nu mai bea multă cafea, dacă vrei să poți dormi. Spune-i lui Liz că o s-o văd în altă seară.

Un moment mai târziu, ușa se închidea în urma lui, iar Kerry se întreba dacă va reuși vreodată să se poarte firesc în preajma unui om ca Ryan Maxwell.

***

Sfârșitul de săptămână veni în mod inevitabil. Repetițiile continuară în ritm alert sub conducerea unui regizor care era sigur că schimbările drastice de ultim moment aveau să aducă succesul piesei. La ora nouă în acea seară terminară repetițiile, iar tensiunea era atât de mare, încât parcă se simțea în atmosferă. Duminică au făcut cunoștință cu

decorurile, iar luni aveau să repete în costume.

– Repetiția n-a fost niciodată atât de îngroazitoare ca în seara asta. Sunt extrem de obosită. Chiar crezi că Warren e în stare să schimbe piesa într-un timp atât de scurt?

– Nu cred. Cred că tot ce a spus azi a fost din cauza agitației. Cred că e normal să se simtă așa.

– Și nu e singurul. Ce n-aș da să treacă mai repede ziua de marți! Abia aștept să fac o baie și apoi să dorm! spuse ea, ridicându-se cu greu de pe canapea.

Dacă sâmbătă a fost o zi grea, atunci luni a fost un adevărat coșmar. Howard Winston a tușit și a făcut febră, iar doctorul l-a diagnosticat cu laringită și i-a recomandat repaus total. După crize de nervi și implorări, a reușit să facă medicul să-i prescrie un spray pentru gât și câteva calmante pentru febră.

În cele din urmă, repetiția putu să se desfășoare normal, iar Howard își mai reveni puțin.

Dar treaba nu mergea atât de bine, pentru că decorurile erau noi și toți actorii parcă se mișcau cu încetinitorul, după cum le spusese disperat și regizorul. Lui Kerry îi părea rău pentru el, de fapt îi părea rău pentru toți.

Actul doi parcă merse mai bine și Warren nu mai arăta ca și cum ar fi fost pe punctul de a face infarct, iar scena în care apăru Antoniu, îi aduse un zâmbet pe buze.

– O să reușim, spuse el. Acum, hai să vedem ce o să iasă din actul trei.

Pe la ora șapte seara, repetiția era încheiată, iar Warren se arăta satisfăcut în asemenea circumstanțe.

Simțindu-se oarecum mai înviorată, Kerry acceptă invitația lui Adrian și a unuia dintre actori de a merge alături de Liz să bea ceva înainte de plecarea acasă. Oricum, nimeni nu dorea să piardă noaptea din cauza oboselii și a zilei importante de mâine, dar somnul n-avea să vină așa ușor după o astfel de zi epuizantă.

Ray Norris era un actor cu care Kerry nu prea avusese multe de vorbit în cele trei săptămâni de repetiții. Juca rolul lui Eros, care nu era atât de însemnat, dar băiatul îl interpreta atât de bine, încât captase atenția lui Kerry încă de la început. Și, deși Adrian nu părea prea încântat de apariția ei, Kerry se simți bine în compania lui Liz și a lui Ray.

– Cred că te place, spuse Liz, când mergeau la culcare.

– Pentru că s-a întâmplat să avem câteva idei în comun? Nu începe să faci combinații, Liz. Sunt doar un membru din grup, la fel ca Ray.

– Știi bine că nu e așa. Am observat cum te privește.

– Dacă lucrurile ar fi așa, atunci de ce n-a încercat să facă ceva până acum? spuse ea, fără interes în glas.

– Poate din cauza lui Adrian. E mereu în preajma noastră în pauza de prânz și poate a crezut că e ceva între voi doi. Până la urmă, Adrian pe tine a pus prima oară ochii și poate așa cred ceilalți și acum.

– Mi se pare un subiect prea insignifiant pentru ca alți oameni să se gândească la el. Nu știu ce o să faci tu, spuse ea, trăgând cearșaful peste ea, dar eu o să mă culc. Noapte bună!

Dar chiar după ce stinseră lumina și Liz adormi, Kerry se gândea că în mai puțin de douăzeci și două de ore cortina va fi ridicată și piesa va începe. Iar ea trebuia să dea tot ce avea mai bun în ea. Știa că n-are decât o șansă să dovedească asta, iar dacă o ratează, e foarte posibil să nu mai aibă parte de încă una.

Dar nu era numai asta problema. Warren Trent se aștepta de la toți să facă treaba excelentă și piesa să fie un succes. Iar așteptarea va fi îngrozitoare.

Trebuie să fi adormit la un moment dat, pentru că atunci când deschise ochii, Liz intra în cameră cu o tavă în mână.

– E ora zece și o dimineață excelentă. Ceai și pâine prăjită pentru început? Iar mai târziu, m-am gândit să luăm un mic dejun copios. Ce zici?

Kerry se ridică în capul oaselor. Își dădu părul la o parte

de pe față. Somnul n-o ajutase să uite. Mai erau câteva ore până la premieră.

– Ce facem după ce mâncăm? întrebă Liz, privind pe fereastră agitația din stradă. Putem mânca în oraș, dar asta ne-ar lua cam o oră. Și după aceea? Nu pot sta în casă până diseară. O să înnebunesc!

– Și eu la fel. Ce zici dacă am merge la film? Apoi vom avea timp să mâncăm înainte să mergem la teatru.

– Nu știu dacă o să pot mânca ceva. Îmi tot spun că e doar o altă zi de repetiții, dar stomacul nu mă crede. Alte sugestii?

– Ei bine, putem să ne gândim la cât de nervoși sunt actorii principali. Până la urmă, de ei depinde dacă diseară va fi sau nu un spectacol reușit.

– Nu mă pot gândi la alții în asemenea momente. Am avut aseară un vis îngrozitor. Sunt sigură că o să se întâmple ceva. O să uit replicile sau o să fac altă prostie.

Kerry ar fi vrut să-i strige să se oprească. Era de-ajuns teama pe care o simțea înăuntrul ei. Nu mai trebuia să fie cineva lângă ea care să-i dea glas.

Se dădu jos din pat și, după ce făcu o baie, se îmbrăcă și ieși împreună cu Liz să hoinărească pe străzi. S-au uitat prin vitrinele magazinelor, și-au dat cu părerea asupra diferitelor obiecte expuse, apoi au fost să vadă un film.

Când au ieșit, și-au dat seama că era deja patru și jumătate.

Merseră la un restaurant și mâncară ceva ușor, apoi acasă, de unde își luară genților cu hainele în care aveau să se schimbe pentru petrecerea de după piesă și plecară spre teatru. Când ajunseră, era șase și jumătate.

Howard Winston era în fața lor. Era puțin palid, dar în rest arăta normal.

– Doctorul mi-a spus că vocea mă va ține și în seara asta, dar că mâine e posibil să n-o mai am deloc. Oricum, e un risc pe care mi-l asum. Nimeni nu va deschide teatrul în afară de mine.

Kerry și Liz împărțeau aceeași cabină, cam micuță, dar complet echipată. La șapte și jumătate, erau îmbrăcate și pregătite de scenă. Purtau rochii albe și sandale aurii.

Când i se puse peruca, Kerry era complet diferită de cum arăta în realitate. Părul negru și lung o făcea să pară mult mai în vârstă față de cei douăzeci și doi de ani ai săi.

O bătaie în ușă le făcu pe amândouă atente. Știau că e prea devreme pentru băiatul de scenă. Kerry deschise și intră Warren.

– Deja sunteți gata? Bine. Am venit să vă urez succes și să vă întreb dacă vreți să mai știți ceva înainte de a ieși pe scenă.

– Da, spuse Liz repede. Care e cea mai apropiată ieșire

de urgență?

– Le-am blocat pe toate, spuse Warren serios. Nu-ți face griji, draga mea, o să fie bine. Ryan vă trimite salutări amândurora.

– Ți-a spus el asta? ridică Liz capul.

– Da, știu totul. Am aflat din greșeală în după-amiaza asta. I-a picat o poza din portofel cu familia lui. Stai liniștită. Secretul tău e în siguranță la mine. Apreciez că vrei să reușești prin forțe proprii.

– Deși cred că va dura mai mult așa, murmură fata, ca pentru sine. Cum e Ryan? Se simte bine?

– Nicidecum. Când am plecat de la el, se plimba de colo colo ca un nebun. Atunci când o să fie calm, o să încep să-mi fac griji pentru el.

– Nu-i așa că e minunat? i se adresă Liz lui Kerry. Ieri eram doar o actriță oarecare, acum sunt nepoata lui Ryan Maxwell. Warren n-a vorbit niciodată cu mine astfel. Adrian avea dreptate. În teatru contează pe cine cunoști, ca să reușești.

– Dar niciun actor nu e insignifiant, dacă joacă pentru Warren.

– Pe scenă, nu, dar eu vorbesc de viața de zi cu zi.

La opt și un sfert, fură chemate în culise. În fața lor era Antoniu, într-o togă auriu cu alb. Din cabină ieși și

Cleopatra, frumoasă ca întotdeauna, rece, vicleană ca o adevărată regină. Ce bărbat i-ar rezista dacă ar vedea-o așa?

Merseră în liniște spre cortină și așteptară încordați semnalul începerii primei scene. O clipă, Ryan o privi pe Kerry și-i zâmbi. Atunci, se dădu semnalul și cortina se ridică, iar Philo și Demetrius, care deschideau piesa, ieșiră pe scena plină de lumini.

Capitolul 7

Pe parcursul piesei, Ryan dovedi o capacitate uimitoare de a intra în pielea personajului și nimeni nu se îndoia de talentul lui. Practic, datorită lui piesa a avut un succes imens. Desigur, toți actorii au fost buni, dar fără îndoială, Ryan s-a evidențiat cu adevărat.

În sfârșit, cortina a fost lăsată și lumea a început să aplaude frenetic. Kerry i-a văzut în culise pe Ryan și Paula îmbrățișându-se, și a observat când femeia l-a sărutat pe buze, iar bărbatul nu i-a respins gestul.

Cu greu, Liz și Kerry au reușit să treacă prin mulțimea care se adunase în culise pentru a ajunge la cabina lor.

– Nu-i așa că a fost minunat? spuse ea cu ochi

scânteietori. Ai auzit cum îl aclamau pe Ryan?

– Da, minunat, spuse Kerry, privindu-se în oglindă.

– Și la fel ai fost și tu, spuse fata, entuziasmată. Când ai început să joci, aproape mi-a venit să plâng... Se auzi o bătaie în ușă. Oh, sigur sunt părinții mei.

Era tare ciudat s-o vezi pe Liz alături de mama ei. Se asemănau atât de mult! Iar tatăl ei era pur și simplu minunat. La prima vedere un pic sever, dar imediat cum zâmbea, era cuceritor.

– O interpretare minunată, draga mea, spuseră ei, când Kerry le fu prezentată. Ai jucat mai bine decât însăși Cleopatra!

– Ryan cred că e tare mândru de tine. Dacă-l auzi cum vorbește, ai spune că el te-a descoperit! spuse mama lui Liz. Observând surprinderea lui Kerry, întrebă: dar nu știai care e părerea lui despre tine?

– A zis o dată că am potențial...și Rachel izbucni în râs.

– A păstrat gândurile pentru el, până la debut. Mi-a spus că vei juca o Julieta extraordinară. Și eu sunt de acord cu el. Ai acea sensibilitate care trebuie oricărui actor.

– O faceți să se simtă prost, spuse Liz. Ea e o fată modestă. Kerry, ia spune, ți-a plăcut cum ai jucat în seara asta? Fata dădu din cap în semn că nu. Vedeți? Ce v-am spus?

– Rareori perfecționiștii sunt mulțumiți de interpretarea lor. Cred că acum Ryan se gândește cum va îmbunătăți personajul pentru următoarea reprezentație, deși cred că nu m-ar contrazice nimeni dacă aș spune că Antoniu n-a mai cunoscut pe nicio scenă o asemenea interpretare.

– Dar ce se spune despre Paula? întrebă Liz curioasă.

– Am ascultat doar criticile aduse lui Ryan. Ea nu mi s-a părut extraordinară. Dar nu-i nimic. Multe actrițe au eșuat cu rolul ăsta. Schimbă subiectul. Acum, nu mai ai motiv să nu mai dai pe acasă la sfârșit de săptămână, nu-i așa, Liz? Poți veni de sâmbătă și vă aduce înapoi Willis, luni după-amiază. Și tu să vii, Kerry. Avem multe camere și sigur te vei simți bine la noi.

– E timpul să plecăm, dragă. E târziu și mâine am o întâlnire de afaceri. Am înțeles că mergeți la petrecere acum, nu-i așa? Unde se ține?

– Ryan ne-a invitat pe toți acasă la el, răspunse Liz.

– Distracție plăcută, fetelor, dar să vă odihniți ca să puteți munci mâine.

– Ei bine? întrebă Liz, după ce plecară. Cum ți se par?

– Sunt oameni minunați, Liz. Te invidiez.

– Nu trebuie. Putem să-i împărțim. Mama a vorbit serios când te-a invitat. O să vii cu mine, nu-i așa?

– Mi-ar plăcea mult, spuse Kerry.

Un șir de taxiuri aștepta în fața teatrului să transporte actorii la casa lui Ryan, în Knightsbridge. Kerry se despărți de Liz în învălmășeală și se trezi împinsă într-un taxi în care mai erau doi pasageri.

– Ei, ia uite cine a venit! spuse Ray Norris care se mișcă să-i facă loc. Acum suntem gata, putem porni, i se adresă el șoferului.

Casa lui Ryan îți lua respirația la prima vedere, iar Kerry o găsi fascinantă, așa cum o văzuse prezentată doar în reviste. Mobila se potrivea de minune cu decorațiunile de pe pereți, iar luminile păreau să fie peste tot. Ryan era deja acolo, să-i întâmpine.

– Pune-ți haina în dormitor, îi spuse el la ureche lui Kerry, indicându-i o ușă. O prinse de mână. Unde e Elizabeth? Am crezut că veți ajunge împreună.

– Am fost despărțite de mulțime. Trebuie să sosească și ea.

În dormitor o întâlni pe Paula, care, în rochia ei superbă, roșie, își pudra obrajii. Kerry se simțea cu adevărat insipidă în rochița ei aurie care-i plăcuse atât de mult când o cumpărase. Și se pare că și Paula avea aceeași părere.

– Oh, dragă, ce s-a întâmplat cu părul tău?

– Ce vrei să spui? Kerry și-l pieptănase, așa cum obișnuia

și-l lăsase liber. Nu i se părea că a suferit o schimbare vizibilă.

– Ah, cred că e de la perucă. N-are deloc luciu și arată cam pleoștit, spuse femeia, cu răutate. Dar, mă rog, poate ai noroc și nu observă nimeni.

– Oh, ce-a mai pățit și asta? Arată ca o pisică care a atentat la borcanul cu smântână, spuse Liz veselă, apărând în cameră. Mă întreb ce față va face mâine când va vedea părerile criticilor.

– Nu cred că vor găsi multe greșeli în rolul ei.

– Oh, crede-mă, așa va fi. Ai văzut ce părere a avut și mama.

– Da, dar poate publicul a văzut-o altfel.

– Ei, așteaptă și ai să vezi, bine? Și pun pariu că am dreptate. Apropo, ce s-a întâmplat cu tine la teatru? Adrian m-a prins și m-a urcat într-un taxi, iar când m-am uitat după tine, dispăruseși.

– Am venit cu Ray.

– Deci, de asta te așteaptă la ușă. Ți-am spus eu că te place. Ești gata? Abia aștept să mănânc ceva.

Se adunase multă lume, dintre care doar jumătate erau actori, restul personalități importante. Deja se strânseseră grupuri la masa cu mâncare.

– Vrei să mănânci? întrebă Ray, luând-o de brat pe Kerry.

Sau preferi mai întâi un pahar de șampanie?

– Șampanie, spuse ea și băiatul aduse două pahare. Pentru piesă! se auzi ea spunând și apoi sorbi din lichidul dulce.

Când întoarse privirea, dădu cu ochii de Ryan care o ținea de talie pe Paula, în timp ce conversa cu câțiva ziariști. O clipă, privirile li se întâlniră și rămaseră așa, până ce Ray rupse vraja.

– Nu crezi? întrebă el, iar Kerry îl privi surprinsă.

– Îmi cer scuze. Ce spuneai?

– Că producția a avut un succes mai mare decât ne-am imaginat.

– Nu știu ce să spun, zise ea, precaută. Producția a fost un succes? Sau Ryan care ne-a tras pe toți după el? N-o să știm până n-o să vedem ziarele de dimineață.

– Ziarele? Ce contează ele? Majoritatea știu mai puține despre actorie și teatru decât bunica mea. Iar tu, dacă vei mai avea interpretări atât de bune ca în seara asta, nici n-o să-ți mai pese de părerea lor.

– Dar publicul ține cont de ele.

– Vei vedea că nu e tocmai așa. Mai luă o înghițitură din pahar, după care îl puse pe o măsuță de lângă ei. Acum, hai să uităm de teatru și să vorbim despre noi. Până zilele trecute, credeam că ești cu Adrian. Ce s-a întâmplat între

voi de Adrian e acum cu Liz?

– A considerat că Liz e o persoană mai atrăgătoare decât mine.

– Adică vrei să spui că ea e o altă fată care nu-i refuză avansurile? Are tot timpul din lume să facă asta. Dar Adrian...dădu din cap a negație. E timpul să-și caute o soție.

– Nu mi-l imaginez căsătorit.

– Nu? A fost pe punctul s-o facă acum câțiva ani.

– Serios? Și ce s-a întâmplat?

– Femeia a găsit pe cineva care era în stare să-i dea mai multe decât Adrian și s-a căsătorit cu acel bărbat. După asta, a început parcă să înnebunească. N-am fost niciodată apropiați, dar n-a meritat lovitura pe care a primit-o. Pe de altă parte, ea a ajuns acolo unde voia.

– Paula Vincent, spuse Kerry.

– De unde știi?

– Mi-am amintit că a spus el o dată ceva despre asta. Privi în direcția femeii și o văzu înconjurată de un grup de admiratori. Cred că era foarte tânără când s-a căsătorit.

– Avea douăzeci și doi de ani. Iar acum are cu zece ani mai mult, dacă te gândești la ce mă gândesc și eu. El era mult mai în vârstă decât ea, dar cu legături și bani, a reușit s-o facă celebră. Făcu o pauză. Dar nu știu nimic despre tine, Kerry.Te-ai gândit vreodată la căsătorie?

– Nu, spuse ea rece.

– Deci, ești o fată care se ține de carieră, zise el ironic. Ei bine, ai putea lua de soț un actor și atunci le-ai împăca pe amândouă. Ce zici de mine? Eu sunt în căutare de soție.

– Te-ai săturat să-ți speli singur lucrurile? întrebă ea, acidă.

– Și să-mi leg șireturile, replică el. Întrebarea numărul unu: știi să gătești?

– Dacă nu știu, să înțeleg că am ieșit din competiție?

– Ei bine... cred că aș putea trăi o perioadă cu cartofi prăjiți și salată, dar măcar ai fi decorativă în casă.

– Ai putea obține același efect de la o vază cu flori. Costă și mai puțin.

– Ah, draga mea, dar florile trebuie schimbate...

– Și o soție nu, termină ea în locul lui, după care izbucni în râs.

– Pe a mea cu siguranță nu vreau s-o schimb. Atunci când mă voi căsători, va fi pentru totdeauna. Oare asta mă face să par învechit?

– Nu, după părerea mea.

– Atunci ține cont de propunerea mea și mai gândește-te.

– Așa voi face, îi promise ea, pe un ton complice și apoi își zâmbiră reciproc.

– Ce bine vă înțelegeți voi doi, spuse Adrian care se apropie de ei, ținând-o de talie pe Liz. Aveți grijă ce faceți, da?

– O să avem, răspunse Ray pe un ton vesel. Grozavă petrecere, nu?

– Oh, da! spuse el cu ironie în glas. Cred că directorul teatrului îl binecuvântează pe Ryan că l-a scăpat de o asemenea cheltuială. Ați mâncat deja? Vă recomand somonul afumat.

– Oh, nu-l luați în seamă, interveni Liz. Se distrează la fel de mult ca toată lumea de aici.

– Asta din cauza companiei, draga mea, spuse el, pe ton lingușitor. Lumina vieții mele, flacăra care-mi încălzește sufletul, cine ar putea dori mai mult?

– Da, cine? întrebă Liz râzând.

Adrian o sărută pe obraz și în același moment Ryan trecu pe lângă ei. Îi privi cu răceală, după care se uită la Kerry și trecu mai departe spre bar, fără să spună ceva. Kerry nu știa la ce să se aștepte din partea lui. De fapt, el nu putea face mare lucru. Liz avea douăzeci și doi de ani. Așa că în afara unei păreri pe care era sigură că avea să și-o exprime, nu avea drept de proprietate asupra nepoatei lui.

Dar Liz fusese cea care-l păstrase pe Adrian în secret. Oare ce o făcuse să-și schimbe părerea? se întreba fata. În

ciuda a ceea ce spusese, oare chiar se îndrăgostise de acest bărbat? Dar Adrian ce simțea? Îi spusese că Liz e diferită. Poate îi împărtășea sentimentele? Poate găsise la ea ceea ce nu văzuse la Paula. Da. De ce nu? Se mai întâmplase una ca asta...

– Iar ești cu gândurile departe de mine.

– Oh, scuză-mă, spuse ea, revenind la realitate. Puse paharul pe o măsuță și zise: nu crezi că e timpul să mâncăm ceva?

– Dacă vrei să mâncăm, atunci așa vom face, spuse Ray, care o luă de talia subțire și o îndreptă spre bufet. Oh, câtă lume, uite un loc acolo, la sud – sud – vest.

– Ai fost în marină? întrebă Kerry, zâmbind.

– Nu, dar tata a fost. Să fi văzut cum arăta camera mea! Cea mai mare lovitură din viața lui a primit-o când i-am spus că nu-l voi urma pe mare pentru că vreau să fac carieră în actorie. Ar fi fost în stare să nu mă mai întrețină, dar nu prea avea cu ce să facă asta, pentru că spunea mereu că banii sunt făcuți ca să fie cheltuiți, așa că niciodată nu prea erau bani în casă.

– Cred că a fost un om deosebit. Kerry îi zâmbi. Așa tată, așa fiu.

Râzând, îi prinse mâna.

– O s-o iau ca pe un compliment. Uite, s-a eliberat un

loc. Mai bine te duci lângă bibliotecă și mă aștepți acolo. Merg eu să iau mâncarea și vin la tine.

Kerry se duse în locul indicat și-l aștepta. Fusese o zi lungă și obositoare. Ar fi trebuit să se simtă bucuroasă că spectacolul decursese bine, și că se descurcase cu rolul, dar tot ce simțea era un sentiment vag de depresie. Își acoperi cu mâna un căscat. Probabil că un somn bun o va vindeca de starea asta.

– Obosită? Sau doar plictisită? întrebă Ryan, la spatele ei.

– Mereu ai obiceiul să apari așa, din senin?

– Acum n-a fost chiar așa. Locuiesc aici, dacă-ți amintești. Ce s-a întâmplat cu partenerul tău?

– S-a dus să ia mâncare pentru amândoi.

Ryan privi spre bufet și-l zări. Apoi, către Kerry:

– Ai băut ceva?

– Da, am lăsat paharul pe undeva pe aici.

– Atunci, ar mai trebui să mai bei unul, îi întinse el un pahar de pe o tavă din apropiere.

– Oh, nu, mulțumesc. Am băut destul.

– Oare? Nu bei, nu fumezi, ce faci ca să te relaxezi, Kerry?

– Citesc o carte bună, răspunse, cu o promptitudine care o surprinse până și pe ea. Îmi pare rău dacă preocupările mele nu sunt pe placul tău.

– Sunt sigur de asta. O privi cu atenție. De unde interesul ăsta subit pentru Ray Norris? Nu v-am mai văzut împreună până în seara asta.

– Până acum, n-am avut timp de nimic altceva.

– Ești expertă în a evita răspunsurile, dar de mine nu scapi așa ușor. Chiar ești interesată de Ray, sau îl folosești cu alte scopuri?

– Ce alt scop ar mai putea fi?

– O încercare de a-l face gelos pe Adrian. Dar te avertizez că-ți pierzi timpul degeaba. El obișnuiește să-și piardă repede interesul pentru orice femeie.

– Orice femeie?

– Dacă te referi la Paula, să știi că totul s-a întâmplat când el era mult mai tânăr. Dar cine ți-a spus despre asta?

– Contează?

– Bănuiesc că nu. De când ți-a luat Liz locul?

– Mai bine ai întreba-o pe Liz.

– Eu te întreb pe tine.

– Acum câteva săptămâni. Dar dacă vrei să afli mai multe, mai bine te-ai duce la ea.

– E dureros să vorbești acum despre asta?

– Ar trebui să fie?

– Nu te mai învârti în jurul răspunsului și recunoaște că ai da orice ca să fii acum în locul ei! E evident, mai ales

după cum îi priveai în seara asta! Te-ai îndrăgostit până peste cap și acum l-ai pierdut. Așa e, nu?

– Acum câteva nopți, ai spus că nu mă vezi în stare de asemenea sentimente. Iar acum vii cu teoria asta. Te contrazici singur.

– N-am spus că nu ești în stare să simți așa ceva, ci pur și simplu că nu ai face-o. Păcat că ai ales un astfel de om cu care să experimentezi...dragostea.

– Și pe cine mi-ai fi recomandat tu? Pe tine? spuse ea cu îndrăzneală.

– După cum o spui, nu cred că ar fi fost mare diferență, nu? Se încordă. Mă tentezi să-ți demonstrez că te înșeli.

– Nu te ambala. Orice provocare a fost neintenționată, spuse ea.

– Atunci, învață să gândești înainte de a vorbi. Nu provoca niciodată un bărbat dacă nu ești în stare să accepți consecințele. Se opri exact când Ray venea cu mâncarea.

– E vremea ca voi doi să mai circulați puțin. Kerry, le-am promis unor persoane că te aduc să-i cunoști. O să luăm farfuriile cu noi. Poți mânca în timp ce vorbim cu ei.

La puțin timp după asta, Kerry căuta un loc unde să poată scăpa de aglomerația din cameră. Era deja unu și jumătate și nu era niciun semn că petrecerea s-ar termina. Dacă l-ar fi putut găsi pe Ray, poate l-ar fi rugat să o ducă

acasă. Putea bineînțeles să plece singură, dar dacă voia un taxi, trebuia să găsească mai întâi un telefon, pe care nu-l putea folosi fără permisiunea lui Ryan. Și, își spuse ea, va face tot ce va fi posibil ca să nu mai vorbească seara aceasta cu el.

Zări o ușă. Poate dădea într-o cameră liniștită. O deschise fără să fie văzută și intră în întuneric, având grijă să n-o vadă nimeni. O închise și aprinse lumina. Camera era mică în comparație cu sufrageria, dar era mobilată cu gust. Fotolii din piele moale încadrau o carpetă indiană și pe un perete, o bibliotecă medie era ticsită de cărți. Era un adevărat sanctuar unde nu pătrundea zgomotul de afară. Și-l imagina pe Ryan cum venea aici, dorind să se izoleze de toate ca să citească o carte.

Simțea că nu e bine să intre neinvitată în camerele lui, dar nu se putu abține. Se duse spre biroul din colț și deschise singurul sertar.

Găi un album pe care-l scoase și începu să-l răsfoiască.

Era un fel de jurnal în care Ryan păstra articole de ziar. Toate erau scrise de critici și datau de la începutul carierei lui până în prezent. Atâtea personaje, interpretate minunat, atâtea laude! Tot răsfoind albumul, nu ținu cont de orele care zburau și, amintindu-și de piesele văzute cu el, zâmbi. Cine ar fi crezut că va juca pe aceeași scenă

alături de acest om? Cine credea că va ajunge să-i viziteze și casa? Deodată, se auzi un țârâit prelung și deschise ochii. Se mișcă puțin și scăpă albumul din mână. Nu. Nu era acasă. Adormise în biroul lui Ryan. Oh, oare cât era ceasul?

Din camera alăturată nu se auzeau zgomote. La un moment dat, telefonul nu mai sună. Probabil cineva răspunsese din altă cameră.

Merse spre fereastră și dădu la o parte una dintre draperii. Oh, Doamne, se lumina de ziuă! Probabil că petrecerea se sfârșise de mult și ea rămăsese singură cu Ryan în casa lui. Asta, dacă și el era singur!

Va ieși pe ușa principală încercând să treacă neobservată. Oricum, probabil acum toți dormeau și dacă nu aprindea luminile, n-o va simți nimeni.

Cum își închipuise, sufrageria și holul erau în beznă. Își făcu drum cu greu până la ușa de la intrare, dar apoi își aminti că haina și geanta erau într-unul din dormitoare. Trebuia să meargă după ele, pentru că afară era frig și-i trebuia banii de taxi din geantă.

Dar când se întoarse, văzu lumină în dormitorul celălalt. Oare era acolo și când ieșise din birou? Nu-și mai amintea, pentru că nu fusese atentă. Sigur era Ryan acolo. Oh, ce să facă? Îi trebuia haina!

Se întoarse pe călcâie și se izbi de ceva tare, apoi, ca să

nu se dezechilibreze, se agăță de un obiect care căzu și făcu un zgomot infernal în tăcerea din casă. Imediat, ușa de la dormitor se deschise și lumina invadă întunericul. Arăta înfricoșător, deși era îmbrăcat în halat peste pijamaua de mătase și cu papuci de casă în picioare. Kerry se dădu un pas înapoi când îl văzu, dar brațul unui fotoliu o împiedică să se mai deplaseze.

– Doamne Sfinte! Ai fost aici toată nopatea?

– Mă tem că am adormit, spuse Kerry încet.

– Chiar așa? întrebă el, cercetându-i părul ciufulit, și rochia mototolită. Și unde, dacă pot să știu?

– În biroul tău, spuse ea. Îmi pare rău, știu că nu trebuia să intru acolo, dar căutam...voiam să...

– Să scapi de toți? Chiar așa plictisitoare ți s-a părut petrecerea?

– Nu, mă simțeam obosită și am vrut doar să mă așez un moment sau două undeva, într-un loc liniștit. Iar fotoliile tale sunt atât de confortabile, încât am adormit.

– Și unde mergeai acum, când ai dat peste veioză? Arătai la fel de vinovată ca un hoț, când am aprins lumina.

– Mă...duceam acasă.

– Ai fi avut noroc să găsești un taxi la cinci și jumătate dimineața. Apoi, zâmbind: Ce crezi că ți-aș fi făcut dacă aș fi aflat că ai dormit în biroul meu? Te-aș fi bătut la fund?

– N-avea rost să te trezesc. Vroiam doar să-mi iau haina, dar m-am lovit de masă. Se aplecă și ridică veioza. Nu pare să fie spartă. Pot suna de aici pentru un taxi?

– Poți, dar n-o vei face. În primul rând, o voi suna pe Liz ca s-o liniștesc în privința ta și apoi vreau să-ți spun ție ceva. Și dacă vrei să te revanșezi în vreun fel, ai putea să pregătești o cafea. Bucătăria e acolo, după porțiunea aceea de mobilă. Apasă pe butonul alb și totul se transformă. Nu mă întreba cum funcționează, pentru că nu eu am proiectat casa asta.

Kerry făcu ceea ce i se spusese, pentru că n-avea încotro. Bucătăria era micuță, dar complet echipată. Tânăra găsi tot ce-i trebuia și se apucă de cafea.

– Ceștile sunt în dulăpior și tava tot acolo, îi spuse Ryan din ușă. O s-o bem în sufragerie.

– Ce a spus Liz?

– Era ușurată că ești bine. Când a ajuns acasă, mi-a telefonat și mi-a spus că nu veniseși. Era foarte speriată. Ea și cu Adrian au plecat devreme, crezând că pe tine te va duce acasă Ray.

– La ce oră s-a terminat petrecerea? întrebă ea.

– Pe la trei. Dar a fost de-ajuns. Cred că ai fost extrem de obosită dacă n-ai auzit vacarmul de la plecare.

– Dormeam.

– Nici nu mă îndoiesc că făceai altceva. Nu te-ai fi compromis degeaba.

– Compromis?

– Ești de mai bine de două ore aici, cu mine. Crezi că e cineva care ar crede că nu s-a întâmplat nimic între noi?

– Dar nu știe nimeni de asta, în afară de Liz. Iar ea nu va vorbi.

– Și dacă te-ar vedea cineva când ieși? Laptele vine cam la ora la care te strecurai tu afară. Iar în următoarea oră trebuie să te scot afară din casă, pentru că vine menajera care ne va surprinde împreună.

– Și ar fi chiar atât de surprinsă? întrebă Kerry cu ironie.

– Uite ce e, draga mea, ești prea tânără ca să-mi ceri mie socoteală. Și așa e de-ajuns pentru mine că te furișai afară din casa mea crezând că dacă te-aș surprinde mi-aș pierde mințile și ți-aș face ceva nefiresc. Recunosc că ești atrăgătoare și că sunt conștient de farmecul tău, dar nu obișnuiesc să forțez femeile să facă ce nu vor.

– Chiar crezi că e necesară predica asta? N-am avut niciodată o astfel de părere despre tine, așa că te rog să nu mai continui.

– Și acum, unde crezi că pleci?

– Să-mi iau haina și apoi să caut un taxi.

– Ba nu pleci nicăieri. O să stai aici și o să-ți bei cafeaua

cât mă îmbrac eu. O să te duc acasă.

Kerry îl ignoră și trecu pe lângă el, dar fu oprită de o mână puternică. Orbită de furie, se întoarse și-i trase o palmă. Apoi, fu luată pe sus și pusă pe canapea.

Bărbatul își puse mâna pe obrazul înroșit.

– Dacă n-aș fi conștient că merit pe jumătate palma sta, te-aș învăța minte. În zece minute sunt gata.

O lăsă tremurând pe canapea, de furie și de rușine.

În exact zece minute, bărbatul își făcu apariția.

– Haina ta e în dormitor, nu-i așa?

– Da, spuse ea, ridicându-se în picioare. Cafeaua e încă fierbinte. Vrei o ceașcă?

– Nu, mulțumesc. O să beau când mă întorc. Mă duc să scot mașina.

Fata merse și își luă haina și geanta, apoi ieși și urcă în mașina parcată în fața casei. Cât de multe lucruri se întâmplaseră de când ocupase același loc, alături de Ryan! Își schimbase adresa, își uitase vechii prieteni, jucase într-o piesă de succes și se îndrăgostise de un bărbat care putea avea la picioare, într-o secundă, orice femeie de pe lumea asta.

Oh, Doamne, se gândi ea. De ce nu i s-a întâmplat să simtă asta pentru Ray?

Ajunseră la apartament în zece minute. În acest timp,

Ryan nu scoase niciun cuvânt.

Abia când opri, o privi și vorbi:

– Îți sugerez câteva ore de somn într-un pat confortabil, altfel nu vei face față diseară.

Kerry nu mai spuse nimic, doar ieși și închise ușa în urma ei. Ryan așteptă până intră în casă, apoi plecă.

Când intră în dormitor, Liz se trezi.

– Credeam că vii mai târziu. Te-a adus Ryan?

– Da, spuse fata și începu să se dezbrace. Știa că Liz nu se mulțumește cu atât, dar nu vedea ce mai trebuia să adauge.

– Ei bine? întrebă fata. Ai petrecut o noapte în casa unui bărbat și doar atât ai de spus? Ești tare!

– Chiar trebuie să glumești pe seama a orice? întrebă fata, dar regretă imediat gestul. Îmi pare rău, Liz. Sunt obosită.

– Da, și ai avut o discuție aprinsă cu Ryan. A fost enervat?

– Da.

– Ciudat, la telefon mi s-a părut că vorbea normal. Chiar a și glumit.

– Dar nu te-ai gândit că aș fi putut rămâne la el?

– Nu știam ce să cred. Am rămas cu Adrian până la trei aici, și am crezut amândoi că te va aduce Ray. Te văzusem

vorbind cu el și am crezut că aveți alte planuri. Dar când i-am telefonat, și el s-a arătat îngrijorat, spunând că nu e genul tău să pierzi nopțile.

– Cum de știe el asta? Abia mă cunoaște.

– Cunoaște bine oamenii. Cred că ascunde mai multe decât lasă să se vadă. Nu ți-a făcut avansuri, nu?

– Nu!

– Stai, nu te enerva!

Doar întrebam. Dar trebuie să fi făcut el ceva de ești în starea asta.

– Bine, dacă tot vrei să știi, află că m-a prins încercând să ies din apartament fără să-l trezesc, și a crezut că o fac pentru a-l împiedica să profite de situație. Mi-a ținut o predică în legătură cu asta și cam asta e tot.

Kerry îmbrăcă pijamaua și începu să se demachieze.

– Și așa a fost? întrebă Liz ușor.

– Ce să fie?

– Ți-a fost frică?

– Da, spuse ea, amintindu-și de acele momente. Dar nu în felul în care credea Liz. Trebuia să învețe să trăiască cu aceste sentimente pe care le simțea față de Ryan, având grijă ca el să nu afle niciodată de ele, pentru că nu putea trăi cu așa ceva. Dar doar pentru că am arătat ca o proastă, adăugă ea cu voce tare. Uită de asta, Liz. Sunt sigură că el

deja a făcut-o.

Dar când se vârî în pat, lacrimile îi inundară ochii. Trebuia să-l uite. Nu-și putea permite s-o distrugă în felul ăsta.

Capitolul 8

– Oh, și mai ascultă și asta, spuse Liz, încântată: "O piesă extraordinară, cu Ryan Maxwell în rolul lui Antoniu, ceea ce m-a făcut să mă simt privilegiat că am luat parte la un asemenea spectacol. Domnișoara Vincent e cu adevărat impunătoare, pasională și foarte frumoasă, dar nu se potrivește nici pe departe cu un rol de o asemenea anvergură. Pe de altă parte însă, domnișoara Kerry West, aflată la rolul de debut, a impresionat audiența cu trăirea simplă și absolut fascinantă a personajului Charmian." Iar ăsta e al treilea articol unde îți este menționat numele. Paula o să te adore!

Kerry împături ziarul pe care-l citea și-l puse pe măsuță.

Numai într-un articol Paula era lăudată de un critic, dar în rest, doar numele lui Ryan apărea peste tot. Și numele ei apăruse în multe articole, și criticii chiar o lăudaseră și spuseseră despre ea că e o actriță promițătoare.

– Mai bine ne-am pregăti dacă vrem să ajungem la teatru la timp, spuse ea.

– Nu pot să-mi dau seama cum de ești atât de calmă după tot ce-ai citit, spuse Liz, uimită. Tu nu realizezi că toți te laudă și cred în tine?

– Ray mi-a spus aseară că mulți oameni nu țin cont de părerea criticilor.

– Așa e, dar asta se întâmplă doar când criticii au păreri împărțite. Dar despre tine, toți au spus același lucru.

– Dar cei care n-au spus nimic?

– Ce e cu ei? Sunt unii care dau atenție doar personajelor principale, dar toată lumea știe că o piesă bună e făcută de o echipă de actori. Personal, dacă eu aș fi primit criticile astea, aș fi fost în stare să mă consider mai tare ca Paula.

– Îmi imaginez că ai fi în stare să faci asta, spuse fata, râzând.

– De ce nu? O să vezi tu, că din cauza ziarelor, o să încerce să-ți facă viața amară. Și dacă n-o pui la locul ei, atunci înseamnă că ești mai bleagă decât credeam.

Era mai bleagă decât se credea și ea, își spuse Kerry, ridicându-se.

– Mă duc să mă îmbrac.

***

Warren Trent părăsi producția cu "Antoniu și Cleopatra" la câteva săptămâni de la premieră, spunând că a făcut tot ce s-a putut în privința regiei.

Publicul venea în număr mare la spectacol și toată lumea era sigură că piesa avea să se mai joace timp de câteva săptămâni.

Însă înainte de a pleca, Warren vorbi cu Kerry:

– Ai mult talent, draga mea, chiar foarte mult. Dar trebuie evidențiat și canalizat în direcția potrivită. De mult timp încerc să-mi formez propria echipă, cu care să mă concentrez pe clasici. Ți-ar plăcea să ni te alături?

Emoționată, Kerry abia putu să-i mulțumească, iar regizorul o bătu părintește pe umăr.

– Nu fi recunoscătoare prea devreme, spuse el. Aștept multe de la tine și fără îndoială o să mă urăști mai mult decât m-ai urât vreodată. Oricum, vei avea companie,

pentru că intenționez să-i ofer și nepoatei lui Ryan un loc. Poate n-are talentul și sensibilitatea ta, dar e o actriță promițătoare.

– El...știe că vrei să-i propui asta lui Liz?

– Da, și e de acord că îi trebuie o astfel de disciplină ca să se poată dezvolta ca artist.

Și ca să se poată îndepărta de Adrian, gândi Kerry.

În aceste săptămâni rămase, încerca să-l evite cât putea de mult. De câte ori se întâlneau pe coridor, se salutau și atât.

Uneori simțea că ar fi dat orice ca să revină la relația pe care o avea cu el înainte de premieră, dar apoi își spunea că poate era mai bine că se întâmplase așa, fiindcă o astfel de relație ar fi făcut-o să sufere și mai mult. Dar de un lucru era sigură: până vor pleca, Ryan nu va mai trece pe la apartamentul lor. Reacția Lizei la propunerea lui Warren era oarecum amestecată. Bineînțeles că i-ar fi făcut plăcere să lucreze câteva sezoane sub îndrumarea lui Warren Trent, dar nu se putea hotărî ce să facă.

– I-am spus că o să mă mai gândesc, îi zise ea lui Kerry. Presupun că am intrat pentru că sunt nepoata lui Ryan. Până la urmă, nu sunt la fel de importantă pentru el ca actriță. Cel puțin, nu cum ești tu. Și sunt o mulțime de fete care ar da orice să profite de șansa asta.

– Și de ce n-o faci tu?

– Pentru că, spuse ea, s-ar putea să am șansa de a juca într-o producție pe termen lung, într-un rol pe care-l doresc foarte mult.

– Serios? Dar de ce n-ai spus nimic? se entuziasmă Kerry. Dar după un moment, spuse repede: dar, stai puțin, la ce te referi?

– La ce crezi? O privi cu ochi strălucitori. Vreau să mă căsătoresc cu Adrian. Și nu te mai uita așa. Nu e o idee atât de deplasată. Chiar ne potrivim.

– Oare? Liz, cum poți fi sigură de una ca asta? Îl cunoști doar de câteva săptămâni. Poate e doar un capriciu.

– Știu că nu e așa. N-am intenționat să se întâmple asta, dar cum ai spus-o și tu, dragostea își urmează propriul curs. Recunosc că Adrian are multe defecte, dar e și un om bun.

– El ce simte?

– Cam asta e problema. Spune că mă iubește. Chiar el a fost cel care a adus în discuție căsătoria, dar...cred că a aflat de Ryan.

– Cum?

– Nu știu sigur. Bănuiesc că poate a ghicit, sau poate a trecut într-o zi cu mașina prin fața casei și a văzut mașina lui parcată aici. Dădu din umeri. Acum chiar nu mai

contează. Dar oare știe sau nu?

– Dar nu văd care ar fi diferența dacă ar ști.

– Nu înțelegi? Dacă află de legătura dintre mine și Ryan, atunci ar înțelege că prin căsătorie s-ar lansa și mai mult în teatru.

– Oh, dar nu cred că un bărbat s-ar căsători doar pentru a avansa în carieră.

– Nu fi atât de naivă! Sigur că ar face-o! Poate s-ar mai gândi puțin dacă m-ar găsi respingătoare din punct de vedere fizic.

– Uiți de un lucru. S-ar putea ca Ryan să nu fie pregătit să-l ajute, chiar dacă e soțul tău. Un actor trebuie să fie potrivit pentru un rol, iar Adrian știe treaba asta.

– Știu, dar eu cred în el și știu că ar putea juca în mai multe roluri. Însă știi cum merg lucrurile astea. Trebuie să participi mai întâi la audiție. Și mai e ceva: Ryan va produce o piesă, imediat după ce se încheie acest sezon. Iar rolul principal e făcut parcă pentru Adrian. Și știu asta, pentru că el însuși a spus-o.

– Dacă-l iubești atât de mult, trebuie să ai și încredere în el?

– Aici intervii tu. Trebuie să mă ajuți să aflu dacă și el simte la fel pentru mine.

– Eu? întrebă fata, uimită. Cum?

– Vorbind cu el și încercând să-l faci să se dea singur de gol. Ar fi inutil să încerc eu, pentru că dacă mă iubește, ar sta tot timpul pregătit. Cu tine sunt sigură că nu va fi atât de atent.

– Liz, nu pot. Ce să spun? Cum?

– Oh, o să găsești tu ceva și o să știi după figura lui dacă minte sau nu. În același timp, se auzi ciocănitul în ușă și Liz mai adăugă: Te rog, faci asta pentru mine?

Kerry habar n-avea cum să se descurce cu sarcina pe care i-o încredințase Liz, dar fiind vorba de prietena ei,va trebui s-o facă cumva.

– Dar trebuie să-mi acorzi puțin timp.

– Warren mi-a dat timp de gândire până după acest sfârșit de săptămână. Trebuie să știu până luni seară. Ceea ce-mi amintește că mama ne-a invitat pe amândouă duminică acasă. Ți-ar plăcea să vii?

– Ar fi frumos. Apoi, după o pauză: Liz, dacă afli că Adrian a știut tot timpul ăsta de Ryan, ai mai renunța la carieră în favoarea lui?

– Sigur. Aș îndura orice, în afară de faptul că aș fi fost folosită.

***

Așa cum devenise un obicei, Kerry ieși după spectacol la cină cu Ray. Pe tot parcursul acesteia se gândi doar la Liz și la Adrian. Era adevărat că se potriveau în unele aspecte, dar oare bărbatul n-avea cumva un scop ascuns?

– Ești foarte serioasă și tăcută în seara asta, remarcă Ray, iar Kerry deveni conștientă de el și-i zâmbi puțin.

– Mă întreb ce să comand. Pastele alea de luni nu mi-au picat prea bine.

– Ești o actriță foarte bună, Kerry, dar o mincinoasă nepricepută. De ce nu-mi spui ce te preocupă cu adevărat? Poate te pot ajuta.

Dacă ar putea face un miracol, da, gândi Kerry, dar spuse doar:

– Nu-i nimic. Cred că vreau o pizza Napoli.

– Nu cumva îți faci griji pentru Liz? nu vru el să abandoneze subiectul.

– Liz? îl privi ea. De ce mi-aș face griji în privința ei?

– Pentru că ești genul care ține la prieteni, și poate îți faci griji din cauza legăturii dintre ea și Adrian.

– Da, ezită Kerry. Ray, tu crezi că Adrian ar fi în stare să se folosească de cineva pentru a-și atinge scopurile?

Bărbatul tăcu o clipă.

– Nu sunt sigur. E clar că nu e un înger – iar lucrul ăsta l-ar spune el primul – dar nu sunt în măsură să-mi dau cu

părerea în privința asta. Apoi, adăugă: are legătură cu Ryan Maxwell, nu-i așa?

– La ce te referi?

– Poate mă înșel, dar am stat aseară în spatele lui și al lui Warren când acesta din urmă îl întreba dacă e bine să-i ceară Lizei să se alăture echipei lui. Am avut oarecum impresia că e o legătură între ei. M-am înșelat?

– Nu, spuse Kerry. Ryan e unchiul Lizei.

– Atunci, de ce atâtea secrete?

– Ideea Lizei. A vrut să ajungă acolo prin propriile forțe.

– Admirabil, dar e o mare pierdere de timp. Maxwell ar fi putut s-o ajute enorm.

– Da, fără îndoială. Și ar putea face asta și pentru bărbatul cu care se căsătorește.

– Și crezi că Adrian plănuiește...Se opri și dădu din cap. Cum ar putea ști despre asta? Eu am aflat din întâmplare.

– Nu știu. Nici măcar nu știu sigur dacă a aflat. Ray, te rog să nu mai spui nimănui despre asta, da? Deja am vorbit mai mult decât trebuia.

– Poți să ai încredere în mine. După ce spuse asta, întinse mâna după mâna ei și o luă într-a lui. Să nu uiți asta. Oricând vei avea nevoie de mine, o să fiu aici pentru tine.

– Mulțumesc, Ray.

– Oricând, frumoasa mea. Ia spune-mi, ce voiai să

comanzi?

***

Ocazia de a vorbi cu Adrian veni mai repede decât se așteptase Kerry. La spectacolul din următoarea zi, tânăra se pomeni că ajunsese mai devreme în culise, înainte de al treilea act. Se întoarse să vadă dacă Liz e lângă ea, dar se părea că era singură. Exact la timp, își spuse mai târziu, când Adrian ieși de pe scenă și ajunse la ea.

– Hei! Ce căldură infernală e acolo, zise el, ștergându-și fruntea cu o batistă. Dar ce bine arăți! Peruca și machiajul te transformă într-o adevărată ispită. Păcat că zilele astea sunt prins.

Era într-adevăr ocazia perfectă.

– Prins în ce sens? Adică vrei să spui că ești îndrăgostit de Liz?

– Parcă ne înțeleseserăm că Liz n-are nevoie de un gardian.

– Nu are. Pur și simplu sunt curioasă să știu cât de reale sunt sentimentele tale.

– Poate vrei să spui că Liz e curioasă, nu-i așa? Știam eu

că nu pot s-o duc de nas.

– Deci, e adevărat că ai știut de Ryan în tot timpul ăsta?

– Da.

– Și ai ieșit cu Liz doar pentru că sperai că-ți va fi de folos.

– La început, da, dar, o prinse el de mână când vru să plece, trebuie să mă crezi că am știut abia după ce am început să ies cu ea. Iar acum, sentimentele mele s-au schimbat.

– Nu pe mine trebuie să mă convingi.

– Știu, dar trebuie să mă crezi.

– Te cred, dar văd că te-a luat prin surprindere toată treaba asta.

– Așa e. Acum, nu știu ce să fac. Cum s-o conving, Liz? Cum o fac să mă creadă?

– Începe prin a-i spune totul încă de la început. Ea vrea să te creadă, așa că pe jumătate treaba e făcută. Întoarse capul și-l observă pe Ryan, de partea cealaltă a scenei, că o privește.

– Te simți bine? Te-ai făcut palidă dintr-o dată.

– Da, sunt bine. Intru. E rândul meu.

Capitolul 9

La unu noaptea, Liz o trezi pe Kerry. Strălucea de bucurie și prietena ei nu-și amintea s-o mai fi văzut vreodată atât de frumoasă.

– Să înțeleg că totul e bine? murmură ea și Liz se aplecă s-o îmbrățișeze.

– Mulțumită ție, da. Adrian mi-a povestit totul, de când a găsit pe canapeaua noastră creionul acela pe care îl auzise cândva pe Ryan spunându-i Paulei că-l are de la nepoata lui. A spus că i-au trebuit doar câteva zile să-și dea seama că nu va face nimic cu ideile lui. Adăugă cu bucurie: să fii îndrăgostit e un lucru minunat, Kerry. Ar trebui să încerci și tu.

– Când e nunta? întrebă fata.

– Cât mai curând posibil. Putem merge în luna de miere și după ce se termină stagiunea.

– Când le vei spune părinților?

– Duminică. Și luni, Adrian va veni să-i cunoască.

– Și Ryan?

O clipă, Liz se încruntă.

– Nu cred că va fi de acord cu asta, dar, mă rog, asta e. Oricum, chiar el spunea mereu că viața și-o face fiecare după cum crede de cuviință.

Și asta trebuia să facă și ea, se gândi Kerry cu hotărâre. Dacă nu-l putea avea pe Ryan, cel puțin avea munca. Iar de acum încolo, nu se va mai gândi la altceva decât la teatru și la propria carieră.

***

Casa familiei Lizei era situată la est de Northwood, într-o zonă liniștită. Rachel le întâmpină bucuroasă pe cele două fete.

– Luăm prânzul în jumătate de oră, anunță ea, veselă. Ai vrea să-ți vezi camera mai întâi, Kerry? Iar apoi, putem bea

împreună ceva înainte de masă.

Camera de oaspeți era chiar lângă cea a Lizei, iar priveliștea care se zărea de la fereastră era minunată. Se vedea întreaga grădină, acoperită de flori, și Kerry își imagina cât de relaxant trebuie să fi fost aici în timpul unei zile însorite de vară. Dar la vară, va fi departe, în nord, ocupată cu proiectul lui Warren Trent. Cine știe dacă va mai avea timp pentru o clipă de relaxare?

Liz bătu în ușă și intră în timp ce se pieptăna. Se așeză pe pat și o privi preț de o clipă, după care spuse cu blândețe:

– Știi, Adrian avea dreptate. Verdele într-adevăr îți vine bine. Ar trebui să-l porți mai des. Nu faci totul ca să atragi, Kerry.

– Poate că nu, spuse fata, cu calm în voce. Când ai de gând să le spui? întrebă ea, schimbând vorba.

– Oh, nu știu, spuse ea, mergând spre fereastră și privind afară, ca un copil mic.

– Poate diseară, când o să-i prind singuri. În niciun caz n-o s-o fac acum, cât Ryan e în preajmă.

– Ryan? Kerry rămase nemișcată. Nu mi-ai spus...

– Că și el petrece aici sfârșitul de săptămână? Liz se întoarse s-o privească. Și dacă aș fi făcut-o, ai mai fi vrut să vii? Nu, n-ai fi vrut, spuse ea, fără să-i aștepte răspunsul. Ai

fi spus: mulțumește-i mamei tale pentru invitația pe care mi-a făcut-o, dar am alte planuri. Uite ce e, Kerry, garantez că Ryan a uitat de incidentul din noaptea aceea. De ce nu poți face și tu asta?

Ce bine ar fi fost dacă lucrurile ar fi fost atât de simple! Ce bine ar fi fost dacă l-ar fi putut privi pe Ryan drept în ochi și i-ar fi putut spune că uitase de noaptea aceea! Dar până la urmă, de ce nu trecea cu vederea peste astea? În mod clar i-ar fi fost mai bine dacă i-ar fi arătat că nu-i pasă de el, altfel ar fi ghicit singur ce sentimente îi poartă.

După-prânz, Willis a sugerat o plimbare prin pădure și apoi servitul ceaiului în sat.

– O să-ți facă incredibil de bine și o să-ți dai seama de condiția fizică pe care o ai, îi spuse el lui Kerry.

– Dacă ai cunoaște-o mai bine, n-ai mai spune asta, zise Liz. De când o știu, am mers pe jos mai mult decât am mers tot timpul cât am stat aici. Semănați mult în privința asta.

– Mă bucur să aud una ca asta, zâmbi Willis. Trăiam cu impresia că generația din ziua de azi nu se poate deplasa decât cu mașina.

– Nu prea am avut posibilitatea să aflu asta. Dar bănuiesc că există și aici un avantaj, dacă te grăbești undeva.

– Cred că nu și în Londra. Îi tot spun lui Ryan să-și lase

mașina în garaj și să se plimbe atunci când e nevoie cu un taxi. Dar nu vrea asta. Cred că nu-i place să fie condus de alții. În cele câteva ocazii când a fost pasager în mașina mea, a stat ca pe ace.

– La felul în care conduci, nu mă surprinde deloc, dragă. De asta nici nu prea te însoțește.

– Ce să zic? Așa frate, așa soră.

Lui Kerry i-a plăcut atât de mult după-amiaza aceea, încât chiar uită câteva ore de Ryan și de seara în care urma să-l vadă.

Dar când ajunseră acasă, reveni cu picioarele pe pământ.

– Ryan, spuse Willis, nu te așteptam înainte de șase. De ce n-ai intrat? Doar aveai cheie.

– Așa e. Dar n-o am la mine. Nu-i nicio problemă. Am ajuns doar de cinci minute. Își privi nepoata și apoi pe Kerry, care avea părul ciufulit de vânt și pielea strălucind de soare. I se adresă lui Rachel: văd că n-ai pierdut deloc timpul și le-ai scos la aer proaspăt. Păcat că n-am venit mai devreme. V-aș fi însoțit cu drag.

– Într-adevăr. Haideți să mergem pe la intrarea din spate. Suntem cam murdare.

Merseră toate trei și se descălțară înainte de a intra în casă. Ryan dispăruse deja și vorbea cu Willis în bucătărie.

Conștientă de înfățișarea ei răvășită, Kerry trecu repede pe lângă Ryan și urcă scările până în camera ei, ca să se schimbe pentru cină. Știa că Ryan o urmărește cu privirea, dar nu se uită deloc la el.

Cina fu delicioasă. Chiar Rachel pregătise mâncarea și cu toții erau încântați de bucate.

După ce terminară, merseră în sufragerie, să bea cafeaua.

– Aseară, pe vremea asta, eram aproape de sfârșitul piesei, spuse Liz. Duminica e o zi atât de ciudată, mai ales în timpul sezonului. Nu ești de părere cu mine, Ryan?

– Depinde de rolul pe care-l joc. La Shakespeare, cel puțin, o astfel de pauză mi se pare necesară. Acceptă o țigară de la Willis și, după ce-i mulțumi, și-o aprinse. De câteva ori, am avut spectacole caritabile duminică seara, după care luni dimineața am început repetițiile pentru piesele noastre, iar marțea mi se întâmpla să devin atât de confuz, încât îmi uitam pur și simplu replicile, sau chiar le încurcam.

– Nu-mi imaginez cum ai putea uita tu replicile, zâmbi Liz. Tu și Kerry sunteți singurele persoane pe care le cunosc care să aibă o memorie atât de bună. Ea știe aproape toate replicile din piesă și mișcările pe care trebuie să le facă Iras și Cleo.

– Serios? întrebă Ryan cu scepticism în voce, privind în direcția fetei. Poate ar fi trebuit să-ți dea rolul Paulei. Chiar mă întreb ce vor face dacă vor continua cu ea și în sezonul următor.

– Ce să facă? va ruina piesa, spuse Liz, cu siguranță în glas. Și nu mai fi răutăcios, Ryan. Știi bine că Kerry i-ar da lecții Paulei. S-o auzi cum îi spune replicile!

– Chiar așa, de ce n-aș auzi-o? Ce părere ai, Kerry?

– Liz vorbește vrute și nevrute uneori, spuse fata, vizibil stânjenită.

– Dar, te rog, Kerry, insistă Rachel. Chiar mi-ar plăcea să te aud interpretând unul dintre monologurile Cleopatrei.

– Ei, haide, nu poți refuza gazda, spuse Liz. În picioare cu tine, și dă tot ce ai mai bun!

Acum, nu mai avea cale de scăpare. Cu inima simțind că-i sare din piept și cu mintea goală, puse încet ceașca de cafea pe masă. Nu trebuia să-i permită lui Ryan s-o deranjeze cu prezența lui. Uită de audiență și începu să spună:

"Am visat că exista un împărat, Antoniu; Oh, dar e încă un vis... e încă un bărbat pe care-l văd..."

Starea de euforie o cuprinse și, cu ochii închiși, mai rosti câteva replici.

După ce termină ultimele cuvinte, se lăsă tăcerea.

Deschise ochii și se uită palidă la fețele din jurul ei. Ryan o privea cu admirație, iar fata simți cum se îmbujorează. Oare de ce nu spunea nimeni nimic? Fusese un moment atât de prost?

Rachel rupse tăcerea.

– A fost minunat, draga mea. Mulțumesc pentru clipele astea.

– Să nu-mi mai spună nimeni că vorbesc prostii, spuse Liz cu mândrie. Apoi, către Ryan: ești foarte tăcut. Să îndrăznim să-ți cerem părerea?

– Mă gândeam că mi-ar plăcea să aud aceeași interpretare din nou, după câteva luni de lecții cu Warren.

– Oh? Crezi că nu s-a descurcat?

– Din contră, cred că s-a descurcat excelent, spuse el, privind-o pe Kerry. Dar foarte rar e ceva atât de bun încât să nu poată fi îmbunătățit. De acord cu mine?

– Desigur, spuse ea repede. Și abia aștept să lucrez cu Warren. E o ocazie grozavă.

– Așa e, dar mai târziu vei putea spune dacă ți-a făcut bine sau nu. În aceste săptămâni ori te va face mai bună, ori te va distruge. Asta e valabil pentru amândouă.

– Amândouă? întrebă Rachel, surprinsă.

– Nu le-ai spus, Liz?

Repede, privirile fetelor se întâlniră și își zâmbiră o

clipă. Niciuna dintre ele nu-și imaginase această conversație, dar era clar că ar fi trebuit s-o facă.

– Nu, spuse Liz, în cele din urmă. Nu le-am spus.

– Vreun motiv special? întrebă Ryan privind când pe Liz, când pe Kerry. Îți dai seama că dai cu piciorul unei șanse pe care alte fete s-ar simți privilegiate s-o primească, spuse el.

– Știu, spuse ea. Și mă simt onorată.

– Atunci, de ce?

– Mă mărit, spuse ea, privindu-și mama.

Rachel și Willis au rămas blocați, iar Ryan afișă o expresie impenetrabilă.

– Cu cine vrei să te măriți? întrebă Rachel, după o pauză lungă.

– Se numește Adrian Vaughan, spuse Ryan. A jucat rolul Agrippa.

– Vrei să spui că tu ai știut tot timpul despre asta și n-ai spus nimic?

– Ryan n-a aflat de relația noastră decât în seara premierei, când am hotărât că trebuie să știe. Și nu v-a spus nimic pentru că a sperat să nu dureze. Apoi, cu voce mai hotărâtă. Știu că ați fi preferat o perioadă de curtoazie – ca să folosesc un termen învechit – urmată de o logodnă și mai lungă, dar personal cred că viața e mult prea scurtă ca

să fie irosită astfel. Eu și cu Adrian nu mai vrem să așteptăm. Și suntem foarte hotărâți în privința asta.

– Înțeleg, spuse Rachel, care își cunoștea destul de bine fiica și care credea în deciziile ei. Și vom avea plăcerea de a-l cunoaște pe acest...logodnic al tău, înainte de căsătorie?

– Oh, sigur că da, spuse Liz, ușurată că starea de șoc trecuse. De fapt, vine chiar mâine să vă cunoască. E în regulă, nu-i așa?

– Dacă tot va fi membru al familiei noastre, poate veni oricând.

– Ryan, de ce ai sperat că se vor despărți? Ai vreun motiv anume? întrebă Willis.

– Nimic special, spuse el, ridicându-se. Mă duc să fac plimbarea aceea pe care am ratat-o în după-amiaza asta. Vii, Kerry?

Era imposibil să-l refuze în asemenea circumstanțe, așa că îi zâmbi Lizei și-l însoți afară din cameră.

– O să ai nevoie de pantofi și de o haină. Eu mă duc să împrumut ceva de la Willis.

Fata îl ascultă tăcută și urcă să îmbrace haina și să încalțe pantofii.

Când coborî, Ryan o aștepta în hol.

Aerul de afară era rece și curat, iar cerul senin, acoperit cu puzderie de stele sclipitoare.

Ieșiră pe poartă și Kerry întrebă:

– Unde mergem?

– Nicăieri în mod special. Am ieșit ca să le dăm câteva minute pentru a se lămuri lucrurile. Aș fi putut s-o omor pe Liz pentru ceea ce le-a făcut în seara asta părinților ei. De ce nu le-a spus mai devreme, când erau singuri?

– N-a avut ocazia. Voia să aștepte până mai târziu, când vor merge la culcare. Ai precipitat oarecum lucrurile aducând vorba despre Warren.

– N-aveam de unde să știu, spuse el cu sarcasm. Crezi că pot citi gândurile oamenilor? Bineînțeles că am adus vorba despre asta pentru că nu m-am gândit niciodată că Liz ar putea fi atât de proastă încât să dea cu piciorul la o asemenea șansă.

– Dar dacă Adrian rămâne la Londra, nu va dori să fie departe de el. Căsătoria poate fi la fel de importantă pentru o femeie cum e cariera, chiar tu ai spus cândva lucrul ăsta.

– Dacă am zis-o, nu m-am gândit la o căsătorie cu Vaughan. Ce are el de oferit în afară de o reputație îndoielnică? Sau Liz e destul de bleagă încât să creadă că-i poate schimba caracterul?

– Oare faptele nu arată că Adrian e deja într-un proces de schimbare? Poate are o reputație nu tocmai bună, dar o iubește pe Liz, de asta sunt sigură.

– Cum?

– Pentru că el însuși mi-a spus-o.

– Iar tu bineînțeles că l-ai crezut.

– Așa e, și încă îl cred. Ce alt motiv ar mai avea pentru a dori să se căsătorească cu ea?

– M-aș putea gândi la câteva. Dar chiar dacă ar iubi-o, după ce noutatea s-ar consuma, ar căuta altceva.

– Oare asta nu depinde de femeie?

– Nu pentru un om ca Vaughan. El are nevoie de cuceriri care să-i hrănească mândria. Adăugă intenționat: mai rămâi pe lângă el o perioadă și s-ar putea să-ți mai acorde o șansă. Nu ești chiar genul lui, dar se spune că perseverența are prețul ei.

– Vorbeam despre Liz.

– Nu evita subiectul, zise el, oprindu-se în fața ei și blocându-i calea. Cât va mai dura chestia asta? M-am săturat să te văd suferind după un om care nu te dorește.

Ironia cuvintelor lui o atinse drept în inimă. Îl privi palidă, iar el o luă în brațe cu pasiune și începu s-o sărute ca un nebun, până o făcu să se topească de plăcere și să-i răspundă cu aceeași intensitate. Când în final îi dădu drumul, abia se mai putea ține pe picioare.

– Vezi, mai sunt și alți bărbați pe lumea asta. Și pe mine nici măcar nu mă placi. Dacă s-ar purta la fel și Ray, ar

câștiga un loc în inima ta.

– Poate ar trebui să-i sugerezi tu asta, zise ea. Sunt sigură că ar aprecia sfatul unui expert. Putem să ne întoarcem, acum?

– De ce anume te temi? Că te-aș putea săruta din nou? Ți-ar face bine. Cel puțin, preț de câteva minute, te-ai purtat ca o femeie.

– Și bănuiesc că orice femeie e incapabilă să-i reziste lui Ryan Maxwell. Ei bine, m-ai sărutat și eu ți-am răspuns. Dacă asta te face să te simți mai bine, atunci n-ai decât. Dar pe viitor, te rog să mă lași în pace. Știu să mă descurc fără ajutorul terapiei tale.

Tăcerea părea să dureze o veșnicie până când Ryan adăugă cu răceală:

– Am înțeles mesajul tău. N-o să te mai bat la cap. Să ne întoarcem.

Capitolul 10

Luni, Adrian ajunse pe la ora unsprezece și fu întâmpinat cu mare bucurie de Liz care l-a adus pe terasă, unde Rachel servea cafeaua. Nu luă în seamă urările mai reci de bun venit ale părinților, și lăudă grădina spre care geamurile din sticlă transparentă le ofereau o priveliște minunată. Îl observă și pe Ryan și-l salută cu aceeași antipatie cu care obișnuia.

Adrian se purta impecabil, iar până la masa de prânz, Rachel se declară cucerită de farmecul lui.

Ryan vorbi puțin, și privea pe toată lumea de parcă era sigur că erau duși cu vorba de Adrian.

Mai târziu, acesta aduse vorba despre artă, și-i

impresionă pe toți cu observațiile pe care le făcu în legătură cu decorația casei.

– Am auzit că și tu te ocupi de pictură, îi spuse el lui Rachel, în timp ce se îndreptau spre sufragerie, unde aveau să servească prânzul. Ții tablourile pentru tine, sau pot fi văzute și de alții?

– Să înțeleg că ai vrea să le vezi? Sau poate Liz ți-a sugerat că dacă te-ai pretinde interesat de pasiunea mea, ai câștiga un punct în plus?

– Puțin din amândouă, de fapt. Și eu îmi doream să devin artist când eram mai tânăr. Asta înainte de a descoperi actoria.

– Atunci, mai bine ai veni în biroul meu, spuse ea zâmbind. Pictez la mansardă, pentru că are ferestre mari și pot să beneficiez de lumină pe tot parcursul zilei.

– Pot să vin și eu? întrebă Kerry, nedorind să rămână singură cu Ryan.

– Sigur că da, dacă dorești.

Pentru ochiul neexperimantat al lui Kerry, tablourile pe care le văzu în după-amiaza aceea i se părură chiar mai bune decât multe pe care le văzuse expuse în galeriile din oraș.

În timp ce Adrian își dădea cu părerea împreună cu Rachel, Liz o trase pe Kerry într-un colț.

– Fericită? întrebă fata.

– Complet, veni răspunsul Lizei. Nu mi-aș fi schimbat planurile sau sentimentele dacă ei n-ar fi fost de acord, dar bine că sunt, nu-i așa? Astfel, mă pot bucura pe deplin.

Liz se uită printre tablourile puse de mama ei într-o cutie și spuse repede:

– Uite, aici e unul care te-ar putea interesa.

Kerry îl privi și simți cum se îmbujorează.

– E...foarte bun.

– Nu prea, răspunse Liz. Dar m-a ajutat să-mi dau seama de ceva. Kerry, ești îndrăgostită de Ryan, nu-i așa?

– E chiar atât de evident?

– Nu, chiar din contră. Până seara trecută, am crezut chiar că nu-l placi deloc.

– Seara trecută?

– Da, expresia care ți s-a întipărit pe față când ți-a lăudat interpretarea. Nu era doar mulțumire că un actor de talia lui te apreciază. O secundă, chiar ai lăsat masca deoparte. Cred că simplul fapt că sunt și eu îndrăgostită, m-a făcut să-mi dau seama ce se întâmplă cu tine. Făcu o pauză, timp în care puse portretul la loc. Poate că pare o prostie, dar mă simt responsabilă pentru ceea ce s-a întâmplat. Dacă nu te-aș fi convins să vii să împarți apartamentul cu mine, probabil că n-ai fi ajuns să ai sentimente atât de profunde

pentru el.

– Ai dreptate, chiar e o prostie, spuse Kerry fără emoție în glas. Stai liniștită. O să-mi treacă.

– Ești sigură că el chiar nu...

– Nu, nu simte, spuse ea, cu seriozitate.

– Am crezut că...adică mereu te-a găsit atrăgătoare ca femeie. M-am gândit că poate...

– Bănuiesc că găsește atrăgătoare multe femei, și mai multe care să-l atragă. Nu se poate să fiu singura care s-a îndrăgostit de unchiul tău și probabil nu voi fi nici ultima. Chiar tu ai spus că primește scrisori de la admiratoare din toată țara.

– Da, dar ele nu contează, tu da.

– Nu pentru Ryan. Nu în felul în care aș vrea eu să contez. Uită de asta, Liz. În câteva săptămâni voi fi în nord, sub îndrumarea lui Warren Trent, și e foarte puțin probabil să-l mai întâlnesc vreodată.

– Dar n-o să lași prietenia noastră să se strice din cauza asta, nu? Știi bine că de câte ori vei reveni în oraș, vei avea un loc în casa noastră.

– Ce tot vorbiți voi două acolo? întrebă Adrian, venind în spatele lor. Și pe astea tot tu le-ai pictat?

– Da, dar cred că am văzut destule pentru după-amiaza asta. Liz, de ce nu-l scoți pe Adrian în grădină, să vă

bucurați puțin de soare? zise Rachel.

Pe la ora patru, Kerry o ajută pe mama Lizei să pregătească o gustare ușoară, iar la cinci urca în camera ei să-și strângă lucrurile. Când ieși alături de Liz, cei doi bărbați le așteptau lângă mașini, alături de Rachel și Willis.

– Liz, tu vii cu mine, da? întrebă Adrian, apoi spre Ryan: nu te superi dacă o conduci tu pe Kerry, nu-i așa?

– Desigur că nu, spuse bărbatul care, fără nicio expresie afișată pe față, merse și luă valiza din mâna fetei.

– Vino când vrei, Liz, mai ales că acum vei locui în nord, vei fi mult mai aproape de noi. De câte ori vrei să petreci câteva zile aici, te rog să revii, spuse Rachel.

– Așa o să fac, zise Kerry, recunoscătoare pentru invitația pe care oricum n-avea de gând s-o onoreze.

Ryan nici n-o privi când se urcă în mașină. Doar le făcu cu mâna lui Willis și lui Rachel și porni motorul. Spuse:

– Îmi pare rău pentru asta, dar n-am avut de ales. O să fac tot ce-mi stă în putință să-ți scurtez chinul.

Kerry nu răspunse nimic, doar întoarse capul pentru ca bărbatul să nu vadă lacrimile care jucau în ochii ei. Mândria era tot ce-i mai rămăsese și trebuia să se agațe de ea. Într-o oră, vor ajunge la teatru și nu va mai da ochii cu el în afara lui.

Se auzi un zgomot în spatele lor și apoi îi văzu pe Adrian

cum îi depășește și Liz le face fericită semn cu mâna.

– Prostul! Dacă îndrăznește să-i pună viața în pericol... Astea au fost singurele cuvinte pe care le-a mai rostit.

Apoi traficul s-a îngreunat și au ajuns la teatru la șapte și douăzeci. Bineînțeles, Adrian era de mult acolo.

Kerry ieși ușurată din mașină, acceptă valiza de la Ryan și spuse "mulțumesc", după care merse în cabina ei.

– Hei, ce târziu ați ajuns! o întâmpină Liz. Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. Ar fi fost ciudat să scornesc o scuză pentru a merge și eu alături de tine și Ryan.

– Stai liniștită, nu-ți mai face griji, spuse fata care începu să se schimbe. Oricum, n-ar fi fost vreo diferență.

Ieșind din cabină, Liz și Kerry au dat cu ochii de Paula care le măsură din priviri, apoi merse spre Ryan și începu o conversație cu el.

Interpretarea din acea seară a fost una din cele mai nereușite pentru Kerry. În momentele în care stătea pe scenă fără replică, rememora obsesiv faptele din seara precedentă. Încercă să fie atentă, dar îi veni foarte greu și nu-și mai recăpătă ritmul.

– Te superi dacă în seara asta te întorci singură la apartament? o întrebă Liz. Trebuie să vorbesc cu Adrian. Părinții mei vor să așteptăm până la sfârșitul sezonului și să avem o nuntă la biserica din satul meu. Știu că nu va fi

încântat, dar părinții mei merită asta. Oh, abia aștept să fiu doamna Vaughan! Te superi dacă plec?

– Sigur că nu. Du-te. Vorbim mâine dimineață, dacă dorm când vii în seara asta.

Kerry se schimbase și acum își pieptăna părul când ușa de la cabină se deschise vijelios și Paula dădu buzna înăuntru. Arăta furioasă.

– Ai încercat să-mi distrugi rolul în seara asta! Proasto! Credeai că o să te las să scapi așa ușor?

Kerry se întoarse s-o privească în față.

– Îmi pare rău dacă așa ți s-a părut ție, dar să știi că dacă am stricat ceva, acela a fost rolul meu.

– Doar pentru că am văzut ce încerci să faci și te-am împiedicat. Ești mai isteață decât am crezut. Dar îți trebuie mai mult să mă învingi. Crezi că un sfârșit de săptămână alături de Ryan înseamnă ceva pentru el? E bărbat, dragă, și bărbații se dau în vânt după fetele drăguțe care li se aruncă la picioare.

Kerry era uimită de detașarea cu care vedea problema. Nimic din ceea ce spunea femeia nu părea s-o afecteze.

– Despre ce vorbești?

– Te-am văzut când ai coborât din mașina lui cu valiza. Negi că ai fost cu el?

– Nu, nu neg, dar nu văd ce legătură are asta cu tine.

– Uite că are. Pentru că Ryan e al meu. Întotdeauna va fi al meu. Să nu uiți asta!

– Ești sigură că știe și el asta?

– O să știe! O să-i arăt cât de mult poate sta fără mine. Între timp, să nu te mai văd cu el, că e vai de tine.

După ce ieși din cameră, Kerry se gândi de ce nu-i spusese oare că Ryan doar o adusese de la casa Lizei? Dar asta ar fi însemnat să dea pe față secretul prietenei sale și nu voia așa ceva. Nu știa totuși cum de a putut să se înjosească atât de mult încât să se certe cu una ca Paula.

Când ieși din teatru, îl văzu pe Ray așteptând-o.

– Începusem să cred că ai de gând să-ți petreci toată noaptea aici. Ce zici de cină?

– Nu în seara asta, Ray. Sunt extrem de obosită. Te rog să nu te superi, dar aș vrea să merg direct acasă.

– Arăți cam răvășită, fu el de acord. Lasă-mă măcar să-ți chem un taxi.

Kerry nu-l refuză și în două minute era deja urcată într-o mașină.

– Ești sigură că vei fi bine? Nu vrei să vin cu tine?

– Nu, mulțumesc, refuză ea. Sunt doar obosită. O să fiu bine.

– Te sun mâine dimineață. Poate putem petrece câteva ore împreună?

– Da, bine, cum vrei, veni răspunsul ei absent.

În acea noapte, Kerry dormi profund și abia dimineața, pe la nouă, o trezi cântecul vesel pe care-l fredona Liz sub duș. Când aceasta veni în dormitor, Kerry deja se ridicase din pat și-și pusese un halat.

– Deci, până la urmă ți-ai recăpătat cunoștința. Azi-noapte dormeai buștean, când am venit.

– Cum a primit Adrian vestea amânării? întrebă Kerry.

– Oh, nu prea rău. A recunoscut că i-ar fi plăcut să se ocupe el de toate, dar e de acord cu mine că părinții mei merită asta. Mi-a spus că va trece peste tot dacă-i promit că nu voi purta pălărie și trenă. Ce păcat că trebuie să pleci din oraș cu Warren. Mi-ar fi plăcut să fii domnișoară de onoare la nunta mea. Oare crezi că vei putea pleca o zi sau două?

– Îl știi pe Warren la fel de bine ca și mine, spuse ea, bucurându-se în sinea ei că are ocazia să scape de acest eveniment. Pe cât de mult i-ar fi plăcut să-i vadă căsătoriți pe Adrian și pe Liz, pe atât ar fi urât să petreacă o zi chinuitoare în compania lui Ryan. Oricum, spuse ea cu voce tare, e drăguț din partea ta că m-ai vrut pe mine.

– Așa sunt eu, drăguță, spuse fata râzând și repezindu-se la telefonul care suna. E sigur Adrian, care-mi spune că va întârzia. Alo? Ray, așteaptă puțin pentru că e la

duș. Mă duc s-o întreb. Punând palma la receptor, o întrebă pe Liz: vrei să te vezi cu el azi? Spune ceva de o excursie la Hampton Court.

Pentru o clipă, Kerry se simțitentată să iasă din apartament și să uite o zi de toate, dar îi trecu. Era prea ușor să stea împreună cu Ray, să-i accepte bunătatea afecțiunea și fără să-i ofere nimic în schimb. Prea ușor și prea nedrept.

– Spune-i că-mi pare rău, dar nu pot. Și știu că, din clipa aceea, Ray înțelese să nu mai revină cu un telefon.

Liz și Adrian plecară să cumpere un inel. Kerry îi privi de la fereastră cum coboară scările, veseli.

Deretică prin apartament până la ora prânzului, apoi mâncă ceva ușor și ieși în oraș la cumpărături. Când se întoarse, admiră safirul de la degetul Lizei și pregăti o gustare ușoară pentru toți trei. Pe la șase erau deja în drum spre teatru, iar pentru Kerry fu o ușurare să ajungă în cabină fără să dea cu ochii de Ryan sau de Paula. Acum avea o oră și jumătate timp să se liniștească și să intre în atmosfera personajului pentru a diminua eșecul din seara precedentă.

La șapte și jumătate, cele două fete erau gata.

– Știi, spuse Liz, am putea veni chiar cu o jumătate de oră mai târziu, astfel n-am mai aștepta atât, nu?

– Da, cred că ai dreptate.

– Ce zici de inelul meu?

– E superb. Dar, nu-l dai jos? Nu mi se pare prea egiptean.

– Oh, tu și obsesia ta pentru detalii. Cine o să-și dea seama?

– Așa e, scuză-mă, ai dreptate. E un inel atât de frumos, încât nu te pot învinovăți.

– Mulțumesc. Mi-aș dori ca și tu...

Vorbele îi fură curmate de un ciocănit la ușă. Apariția lui Ryan în cabină o făcu pe Kerry să devină agitată. Era deja îmbrăcat în toga lui și pentru prima oară de când îl cunoștea, părea îngrijorat. Era urmat de directorul scund și îndesat al teatrului, care arăta la fel de preocupat ca și el.

– Îți spun că e mult prea tânără și neexperimentată, zise el cu voce tare. Trebuie să fie altcineva.

– Spune-mi tu cine, zise Ryan cu ochii la Kerry. Kerry, ai o jumătate de oră să schimbi costumul cu cel al Paulei. În seara asta, joci în locul ei.

– Despre ce vorbești?

– N-am fost destul de clar? Paula s-a îmbolnăvit și n-are cine să-i ia locul. Joci în locul ei, pentru că tu ai înlocuitor. Sper că Liz n-a exagerat când a spus că știi toate replicile și mișcările. Firește, te voi ajuta și eu.

– Dar aseară se simțea bine.

– Și în după-amiaza asta era bine, dar acum are o migrenă puternică și nu se poate prezenta așa pe scenă. Nu prea e timp, așa că mai bine te-ai grăbi.

– Nu...pot. Ryan, nu pot.

– Trebuie. O luă de umeri și o privi în ochi. E mult public în sală. Nu putem amâna spectacolul acum. Trebuie s-o facem.

– Dar...ei pe Paula au venit s-o vadă în rolul Cleopatrei, nu o necunoscută.

– Tu nu ești o necunoscută. Ești o actriță aclamată. Iar lucrurile astea s-au mai întâmplat și înainte. Actori care au luat locul altora.

– Dar eu nu...sunt destul de experimentată pentru un astfel de rol.

– Du-te și pregătește-te. Vei reuși. Ești singura care ne poate ajuta.

– Nu, spuse ea cu hotărâre. Nu voi face asta. Va trebui să le dați banii înapoi.

– Bine, spuse Ryan nervos, dacă nu asculți de mine, poate vei asculta de altcineva.

O duse pe Kerry în cabina Paulei.

– Ia loc, ordonă el, în timp ce forma un număr. Așteptă câteva secunde, după care i se răspunse: Warren? Avem o

problemă. Știi că Paula e bolnavă și te-am sunat ca s-o convingi pe Kerry să-i ia locul. Cum? Sigur că e pregătită, dar pe mine nu mă ascultă, încearcă tu. Bine.Te rog să-l asculți, îi spuse el lui Kerry.

– Kerry? începu Warren. Ce e cu povestea asta că refuzi să joci rolul Cleopatrei? Crezi că Ryan te-ar mai fi rugat dacă nu te credea capabilă? Se va face un anunț, înainte de începerea spectacolului. Nimeni nu se va aștepta s-o vadă pe Paula. Tot ce trebuie să faci e să intri în pielea personajului, și dacă Ryan spune că poți s-o faci, atunci trebuie! O întreagă echipă depinde de tine. Kerry, mă auzi?

– Da, Warren, te ascult. Vrei să...îmi urezi noroc?

– Ce fată bună! Dar noroc spun celor care se îndoiesc de ei, ție îți dau în schimb toată încrederea mea. Du-te pe scenă și arată-le cum știe să trăiască și să moară Cleopatra.

– Mulțumesc Warren, spuse Ryan după ce luă receptorul din mâna fetei. Ai exact un sfert de oră. Marion te va ajuta.

A fost cel mai scurt sfert de oră din viața ei. După ce fu îmbrăcată și machiată, Ryan veni în cabină și aprobă schimbarea.

– Îți mai trebuie doar peruca și ești gata.

Fata se privi în oglindă și se întrebă cine era femeia aceea brunetă, îmbrăcată în auriu? Era o străină, nicidecum

Kerry West. Oh, nu putea interpreta rolul Cleopatrei.

– Oprește-te! spuse Ryan când văzu că devenise palidă. Kerry, știu că mă urăști, sau cel puțin urăști ceea ce crezi că sunt, dar nu lăsa lucrurile astea să intervină acum între noi. Eu sunt Antoniu, tu ești Cleopatra și suntem îndrăgostiți. Nu o dragoste comună, ci una pasională și irezistibilă. Mă vrei. Și nimeni și nimic nu-ți va sta în cale. Să-ți amintești asta. E timpul să mergem.

Kerry nu știu cum ajunse la scenă. Publicul, informat de schimbarea care survenise, nu s-a arătat prea încântat, dar și-au dat seama că actrița de pe scenă își dă toată silința și o face chiar bine și au început să privească cu interes.

La pauză, Kerry merse în cabina Paulei și observă că nu veni nimeni după ea. Era sigură că Ryan le spusese să stea deoparte și s-o lase să-și revină, ca să poată duce piesa la bun sfârșit.

Pe parcursul actului doi, simți că are publicul la picioare și că acesta trăiește rolul alături de ea. La pauză, reveni în cabină, oarecum mai încrezătoare. Chiar îi zâmbi ușor lui Ryan când acesta veni s-o întrebe cum se simte.

– Sunt bine, spuse ea. O să termin, Ryan. Nu știu cum, dar o să duc piesa la bun sfârșit.

– Termină la fel cum ai început și cu toții vom fi mândri de tine. Te descurci minunat. Mai mult decât am sperat

noi. După seara asta, vei fi recunoscută în toată țara ca fata care a interpretat personajul Paulei Vincent și care a fost aclamată pentru asta.

Succes, gândi Kerry. Despre asta era vorba. Succes la doar douăzeci și doi de ani. Iar ea ar fi în stare să schimbe asta pe altceva. Nu dorea acest succes. Dorea dragostea bărbatului care acum plecase din cabină. Fără el, succesul era doar un cuvânt.

Dar oare cum va juca în acest ultim act? Era cel mai important din piesă. Va trebui s-o facă pentru Ryan. Da, pentru el va reuși.

Pe scenă, simți cum publicul o soarbe din priviri, cum e părtaș la suferința și decăderea ei. Când se lăsă cortina, Kerry era uimită de ropotele de aplauze, de cuvintele de laudă care i se adresau. Era fericită că totul se terminase. Scăpase!

O mână o împinse din spatele cortinei pe scenă. Era Ryan, dar în fața mulțimii Kerry își dădu seama că e singură. Singură și aplaudată de toată lumea. Lacrimile îi șiroiau pe față de bucurie și reuși să facă o plecăciune înainte să intre din nou în spatele cortinei, unde o aștepta Ryan. Acesta refuză rugămintea directorului de teatru de a o mai lăsa pe Kerry să mai meargă o dată în fața publicului, care părea să nu mai contenească cu aplauzele.

– A trecut prin destule în seara asta, spuse el. O să încerc s-o duc jos, înainte de a începe nebunia. Spune-i lui Roger să transmită publicității că poate aștepta până mâine.

Kerry îl urmă fără să protesteze și când ajunseră la cabina Paulei, fură înconjurați de ziariști care o asaltară cu întrebări. Fata se ghemui în brațele protectoare ale lui Ryan și acesta reuși s-o ajute să intre în cabină.

După asta, minutele au trecut cu repeziciune. I-au fost prezentați oamenii care o așteptau înăuntru, și a fost felicitată de nenumărate ori. Doar un critic i-a spus:

– Ești foarte tânără și e clar că ai multe de învățat, dar m-ai făcut să trăiesc la maximum ultima scenă din piesă.

Mai târziu, Kerry află că acesta era un critic foarte renumit, același căruia nu-i plăcuse interpretarea Paulei. După ce Ryan îi scoase pe toți din cabină, Kerry se așeză pe un scaun și se gândi la ziua de mâine, când totul avea să revină la normal.

Tăcerea din cameră o făcu să devină conștientă de privirea lui Ryan. Arăta atât de frumos în acel costum egiptean! Parcă era un zeu.

– Mulțumesc că m-ai ajutat cu toate astea. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

– Ai fi cooperat. Vei învăța pe viitor s-o faci singură.

– E mai bine așa. Nu trebuie să te bazezi prea mult pe

ceilalți.

– Pentru unii așa e, dar pentru alții... Făcu o pauză. Tu ai nevoie de cineva, Kerry. Mi-ai demonstrat asta în ultima jumătate de oră. Ai nevoie de cineva pe care să te bazezi și în care să ai încredere. Și lasă-mă să-ți spun ceva. Adrian Vaughan n-ar fi fost potrivit pentru tine.

– Deja știu asta.

– Și totuși, îl iubești.

– Ba nu-l iubesc! Asta a fost o presupunere de-a ta. Niciodată nu l-am iubit! Nu mi-ai dat niciodată șansa de a nega asta. Crezi că știi atât de multe Ryan, încât nu știi de fapt nimic. N-am nevoie de Adrian, n-am nevoie de tine, n-am nevoie de nimeni! O femeie se poate descurca și fără un bărbat alături...

– Stai, oprește-te, spui prea multe, zise Ryan care veni la ea și o luă în brațe. Nu te mai zbate, spuse el, când aceasta se zvârcolea să se elibereze. Nu pleci de aici nicăieri fără mine. Acum, hai să dăm cărțile pe față. Recunoaște, Kerry. Recunoaște că mă iubești la fel de mult cum te iubesc și eu.

– N-are niciun sens Ryan, eu nu sunt făcută pentru relațiile pe care le vrei tu. Nu vreau ca azi să mă dorești și mâine să nu mai simți la fel.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Sigur că te doresc! Doresc să fii soția mea! Te doresc așa cum dorește un

bărbat femeia iubită. Nu înțelegi?

– Să mă căsătoresc cu tine? Spui să mă căsătoresc cu tine?

– Oh, sigur că asta am spus. Bineînțeles că și eu m-am luptat cu sentimentele mele, dar nu mă pot împotrivi destinului. O roșcată cu ochi verzi care a intrat în inima mea din ziua audițiilor.

– Și...Paula?

– Cred că nu e cazul să vorbim acum despre ea.

– Ba nu, Ryan. trebuie să vorbim despre ea. Crezi că aș fi în stare să te împart cu altă femeie?

– Crezi că ți-aș face una ca asta? Paula Vincent e un viciu la care am renunțat acum câteva săptămâni.

– Dar ai sărutat-o după premieră și a fost cu tine la petrecerea ta.

– Și ce dacă am sărutat-o atunci? N-a însemnat nimic pentru mine. Iar la petrecere, oamenii voiau să vorbească cu noi amândoi, așa că a trebuit să stăm împreună.

– Atunci, de ce te-ai dus să o vezi în după-amiaza asta?

– Nu m-am dus. A venit ea la mine. În zece minute a plecat și m-a amenințat că voi regreta asta. Restul, știi cum a fost. Acum, de ce să irosim timpul când e un mod mai plăcut de a-mi arăta sentimentele?

O sărută cu pasiune și de data asta ea nu se mai zbătu să

scape.

– O să ne căsătorim cât de repede posibil, spuse el. Sper că nu te superi dacă înainte de luna de miere vom mai juca pe scenă.

– Nu, dacă ești și tu cu mine. Îi atinse buzele cu degetul. E ca un vis, Ryan. Încă nu-mi vine să cred că trăiesc așa ceva.

– Nu te mai gândi la asta, ci la viitorul nostru.

– Păcat că vom fi departe unul de celălalt un timp.

– Nu te îngrijora, nu vom fi. Vom lua o casă în nord și vom fi împreună. Până la iarnă, vei fi pregătită să iei cu asalt teatrul West End, și atunci îți voi încredința un rol pe care-l pregătesc de mult pentru tine.

Kerry îmbrățișă bărbatul puternic și se simți mândră că e iubită de el. Aveau o viață înainte, să facă planuri și să se bucure de dragostea pe care o împărtășeau și care le lumina viitorul.

Sfârșit